

Lanžhot

zpravodaj městského úřadu

4 2015
ročník XI.
cena 10,- Kč

Zahájení školního roku 2015 - 2016

foto: Kateřina Paulíková

Den koní

foto: Petra Uhrová

foto: Stanislav Dukla

Běh Boba Zháňala

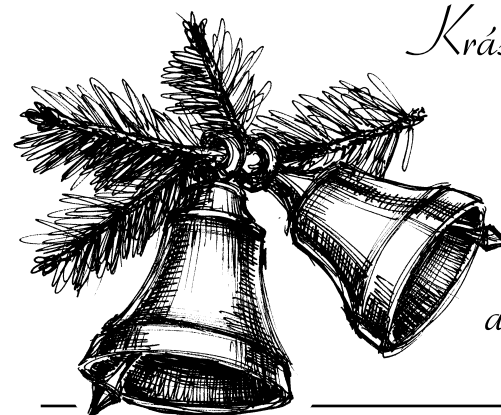
foto: Stanislav Dukla

foto: Denisa Spevářová

OBSAH

Slovo starosty	2	Péče o osobu blízkou	23
Výpis z usnesení jednání zastupitelstva	4	Dům s chráněnými byty v Lanžhotě	23
Společenská kronika	5	Rekonstrukce v Chorvatsku i v Čechách	25
Nejbližší plánované akce	7	Lázně Hodonín se rozrůstají	26
Ustrašený vrabec	7	Spanilá jízda rokem 2015	28
Nad školou létali dravci	8	Zahrádkářský podzim	30
Běh Boba Zháňala	8	Jak je to s vodou a co bude dál	31
Listování s Lukášem Hejlíkem	9	Starodávna jeseň	33
Před školou se předvedlo 40 orig. dýní	11	Roráty	35
Drakiáde přálo počasí	11	Rybáři romantici	36
Žáci na týden vyměnili Lanžhot za Londýn	12	Mistryně ČR	40
Podzimníčci v mateřské škole	15	Tenisté na závěr sezóny bilancovali	41
Spojení knihovny a divadla	15	Mužské áčko se pere o postup	42
Co je Region Podluží	16	Košíková začala novou sezónu	43
Vyzvednutí bojového letadla Iljušin	17	V kuželkách je zapotřebí i strategie	44
5 let s Five Live	19	Co nového u skautů	45
Krsný Janíček	20	Moje pouť po svaté zemi	47
Okénko do domova s chráněnými byty ...	21	Lanžhotský štrajch	54
Péče o staré nemobilní občany v Lanžhotě ...	22	Souboj	56

*Krásné prožití vánočních svátků
a hodně štěstí v novém roce
přeji všem spoluobčanům
starosta, místostarostka
a všichni zaměstnanci města.*

Slovo starosty

Rok se s rokem sešel a opět nastává zimní doba. Koncem roku přichází i čas bilancování uplynulého období. Nechci se při této příležitosti chválit, co se podařilo, nebo naopak brečet nad tím, co jsme nestihli. Jsem toho názoru, že i když není dobré podceňovat sílu slova, přece jen by měly hovořit spíše činy. Bylo by naivní myslet si, že se vše podařilo podle představ všech. Co člověk, to jiný názor. Myslím si, že důležitá by měla být především snaha a chuť měnit věci k lepšímu. A i když není v životě vše zcela ideální, každou zdárně dokončenou dobrou věc osobně považuji za úspěch.

Samozřejmě, že v životě obce se odehrávají akce různého druhu. Společenské, sportovní, kulturní, spolkové i investiční. Zatímco ty prvně jmenované jsou dílem okamžiku a prožitých zážitků, v případě těch investičních se jedná o akce, které nás budou každodenně provázet v běžném životě a brzy je budeme považovat za samozřejmost. A rovněž tak některé vyhledáváme sami, jiné je třeba připomenout a upozornit na ně. Rád bych se tedy o některých zmínil.

I když tu máme podzim a nastupující zimu, stavební investiční práce v Lanžhotě probíhají i v této době. Tou největší je bezesporu stavba smuteční síně pod hřbitovem. Hrubá stavba nám doslova roste před očima. Samozřejmě, že se to neobejde bez dílčích komplikací, které se zákonitě u podobných atypických a jedinečných staveb objevují, ale zatím se nám to daří řešit a vše postu-

puje podle harmonogramu.

Kromě této akce probíhají souběžně i další. Život na úřadě nám velmi komplikuje rekonstrukce pravé části radnice, kterou jsme museli před půlrokem kompletně vystěhovat. V tomto roce vlastně už podruhé! Než bude vše hotovo, kanceláře starosty, místostarostky i účetní fungují v provizoriu. Přesto se snažíme, aby to chod úřadu v žádném případě nenarušilo. Zatím se nám to docela daří tak, že to většina návštěvníků ani nevnímá, což bylo i naším cílem.

Zároveň probíhá dokončení bezbariérových chodníků v rámci dotačního programu na ulici Havlíčkova a napojení na hlavní vchod do staré školy. Ze zmíněného dotačního titulu bychom chtěli v příštím roce ještě vybudovat propojení mezi starou školou a základní školou na Masarykově ulici tak, aby se zvýšila bezpečnost.

Podařilo se nám ještě před zimou „doladit“ povrch silnice před garážími ve Vagonce, což považuji za úspěch, protože se jedná o akci mimo rámec plánovaných investic.

No a jak jsem před rokem slíbil sportovcům, díky novému osvětlení umělého hřiště za školou mohou, pokud to počasí dovolí, trénovat doma, v Lanžhotě, a ušetřit čas (i peníze), kdy musejí využívat podobné zařízení v Břeclavi.

Rád bych při této příležitosti chtěl poděkovat našim technickým pracovníkům i těm, kteří jsou u nás zaměstnaní v režimu VPP. Kromě obligátní údržby veřejných prostranství a zeleně se letos nezalekli i některých stavebních akcí, na které bychom si jinak museli objednat stavební firmy. Kromě oprav budov a komunikací to byla například i stavba přístřešku ve dvoře městského úřadu.

Vážení občané, podzim je v životě samosprávy obcí doba náročná, protože je třeba dokončit rozpracované akce, vyhodnotit uplynulé období a připravit rozpočet na příští rok. Nejinak je tomu i v Lanžhotě. I když se toho vybudovalo v tomto roce poměrně dost, při schvalování rozpočtu bylo záměrně zařazeno investičních akcí víc. Na těch zbývajících začneme pracovat hned zkraje příštího roku, jakmile nám to situace dovolí. A plán investic doplníme o projekty nové. Tato strategie nám umožňuje neustále kontinuálně pracovat na dalších projektech, i když se příprava na jiných trochu protáhne. Plánů je dost, ale vše je otázkou priorit a našich možností.

Budu rád, když mi napíšete svoje nápady a tipy, jak zvelebit naše město, nejlépe mailem na adresu: starosta@lanzhot.cz. Rádi bychom při plánování vycházeli z potřeb Vás, občanů. Jde nám především o to, abyste naše město vnímali jako domovské místo, které se Vám přizpůsobuje a kde budete bydlet rádi.

A jak to tak u nás v Lanžhotě chodí, sotva skončily hody, už se kvapem blíží Vánoce. V době psaní článku teprve probíhaly práce na přípravě Vánočního

jarmarku. Protože se nám loni osvědčily „búdečkové“ stánky, které jsme měli zapůjčené z Břeclavi, vyzval jsem starosty z okolních obcí v rámci Regionu Podluží, abychom si nechali vyrobit stánky dle stejného vzoru, které by bylo možno si vzájemně propůjčovat na podobné akce během celého roku. Jsem rád, že se tato myšlenka ujala a můžeme si tak užívat výhody tohoto systému.

Na závěr tohoto bilancování chci poděkovat všem spolupracovníkům, partnerům, zastupitelům i všem, kdo to s námi mysleli dobře, fandili nám a všemožně nám pomáhali. Velmi si toho vážím.

A jako dárek pro všechny bych Vás rád pozval v úterý 29. 12. 2015 na tradiční zabíjačku ve dvoře muzea a oblíbený ohňostroj na Náměstí. Pokud vše vyjde podle plánu, máme letos pro Vás i jeden velký hudební dárek...

Vážení spoluobčané, dovolte mi, abych Vám na závěr popřál klidné prožití vánočních svátků v kruhu nejbližších. Věřím, že si budete moci alespoň na pár dní odpočinout od shonu běžných dní, zastavit se a načerpat nové síly. Zároveň bych Vám rád popřál do roku 2016 hodně štěstí, zdraví, lásky, spokojenosti a úspěchů jak v osobním, tak v pracovním životě.

*Mgr. Ladislav Straka
starosta města*

Výpis z usnesení z 5. zasedání Zastupitelstva města Lanžhot ze dne 9. 9. 2015

ZASTUPITELSTVO MĚSTA LANŽHOT

SCHVALUJE:

Z5/15/2a) rozšíření programu o bod 8a) Projednání návrhu – pronájem obecních zemědělských pozemků

Z5/15/2b) program:

1. Zahájení
2. Schválení programu
3. Určení ověřovatelů zápisu a zapisovatelky
4. Informace starosty
5. Zpráva kontrolního výboru
6. Plnění rozpočtu za období 1.- 7. 2015
7. Rozpočtové opatření č. 6/2015
8. Prodej nemovitosti pozemku parc. č. KN 2619/108
- 8.a) Projednání návrhu – pronájem obecních zemědělských pozemků
9. Diskuse
10. Závěr

Z5/15/3 ověřovatele zápisu ověřovatele zápisu Mgr. Antonína Hostinu a pana Zdeňka Koříňka a zapisovatelku paní Annu Moučkovou

Z5/15/7 rozpočtové opatření č. 6/2015

Z5/15/8 prodej nemovitosti, pozemku parc. č. KN 2619/108 ostatní plocha, o výměře 60 m², zapsaného na LV 10001 pro obec a k. ú. Lanžhot, paní xxxx, 691 51 Lanžhot, za cenu 100 Kč/m²

BERE NA VĚDOMÍ:

Z5/15/5 zprávu kontrolního výboru

Z5/15/6 plnění rozpočtu města Lanžhot k 31. 7. 2015

POVĚŘUJE:

Z5/15/8a) starostu jednáním s SD Pomoraví Lanžhot o umožnění přístupu k soukromým pozemkům

Mgr. Ladislav Straka, starosta města

Společenská kronika

Hana Tučková

Narozené děti

Klaudie Fojtíková

Miroslava a Roman Fojtíkovi, Pastvisko I.

Oldřich Tomko

Markéta a Marián Tomkovi, Nádražní

Dorota Chalupská

Michaela a Ondřej Chalupských,
I. Olbrachta

Eliška Hrnčířová

Lucie a Lukáš Hrnčířovi, Luční

Vojta Hrabica

Jitka a Marek Hrabicovi, I. Olbrachta

Vanesa Prajková

Eva a Lukáš Prajkovi, U Struhy II.

Václav Steiner

Petra a Luděk Steinerovi, Bří Mrštíků

Adam Škrobáček

Kristýna a Zdenko Škrobáčkovi, Luční

Timea Ciprysová

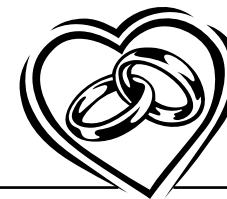
Veronika a Zbyněk Ciprysovi,
MUDr. Kepáka

Pavel Tichý

Pavla a Vladan Tichých, Mlýnská III.

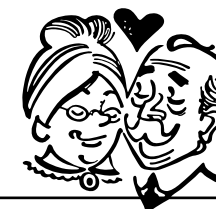
Petr Konrád

Martina a Roman Konrádovi, Na Peci

Sňatky

Monika Petříková, Lanžhot
a **Lukáš Ciprys, Lanžhot**

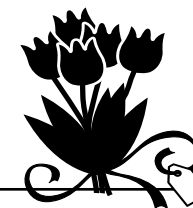
Jubilejní sňatky

55 LET SPOLEČNÉHO ŽIVOTA

Libuše a Vlastimír Čápkovi, Záhumní
Anna a Jan Vališovi, MUDr. Kepáka
Anna a Jaroslav Němečkoví, U Stadionu
Božena a Ladislav Polachovi, Lesíčková

50 LET SPOLEČNÉHO ŽIVOTA

Ludmila a Miloslav Dřevovi, Kostická
Marie a Petr Strakovi, Nádražní
Božena a Jan Horkých, Mlýnská III.
Marie a Stanislav Kohoutovi, Luční
Věra a Josef Vildovi, Havlíčkova

Výročí narození

97 let

František Uher, Stráže

94 let

Marie Petrlová, Kostická

93 let

Marie Uhlířová, Sokolská
Zdeněk Vítovský, II. Příční

91 let

Věra Tučková, Gagarinova
Michal Tuček, Nová

90 let

Jan Prajka, Kostická
Marie Petrlová, Luční
Božena Uhrová, Dolní

85 let

Pavel Švirga, Nádražní
Marie Poláčková, Masarykova
Barbora Michalicová, Kostická
Vlasta Nečasová, Dolní

80 let

Josef Tuček, J. Husa

75 let

Marie Šimková, J. Wolkera
Ludmila Zonygová, Stráže
František Škrobáček, Sokolská
Marie Tučková, J. Husa
Jarmila Třetinová, Komárnov
Jaromír Šulák, Lesíčková
Josef Čapka, Mlýnská II.
Marie Zaliberová, Kout II.
Lucie Mikuličová, U Struhy II.
Vlasta Uhrová, Havlíčkova

70 let

Jana Trubačová, Dolní
Brian Bohumír Urbánek, Gagarinova
Julius Bakaljar, Nová
Milan Tuček, Gagarinova
Marie Záhejská, K. Čapka
Božena Horká, Mlýnská II.
Ludmila Machovičová, Gagarinova
Marie Petrlová, Gagarinova

65 let

Miloslava Marková, Na Peci
Katarína Floriánová, K. Čapka
Ludvík Jánoš, M. Šolochova
Emilie Adámková, Mlýnská I.
Marie Pyskatá, Sokolská
Jitka Kostková, Gagarinova
Marie Uhrová, J. Wolkera
Marie Horáková, Gagarinova
Pavel Vaida, Vinohrady

60 let

Milan Buršík, Sokolská
Jaromír Tuček, Kout II.
Pavel Hallang, Smetanova
Antonín Ondráček, Kout III.
Marie Uhrová, Masarykova
Jiří Tuček, Břeclavská
Petr Škápík, Kostická
Ludmila Turečková, Hrnčířská
Emilie Tučková, Kout II.
Alena Čekalová, MUDr. Kepáka

Úmrtí

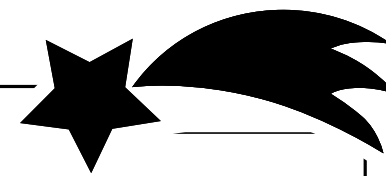
Drahomíra Klimovičová, 71 let, Kostická
Klement Trčka, 91 let, Luční
Ludmila Škrobáčková, 95 let, Masarykova
Juraj Venglovič, 68 let, Zahradní
Stanislav Helešic, 87 let, U Stadionu
Barbora Prajková, 91 let, Stráže

Žádáme občany, kteří si nepřejí zveřejnění svých jmen nebo jmen svých příbuzných (narozené děti, snatky, výročí narození, výročí sňatků, úmrtí) ve společenské kronice zpravodaje, aby toto nahlásili vždy před uzávěrkou zpravodaje v kanceláři městského úřadu. Naopak upozorňujeme ty, kteří slaví jubilejní snatky a neměli svatbu v Lanžhotě, že nemáme možnost toto zjistit z matričních knih uložených na městském úřadě.

Pokud chcete, aby vaše jubileum bylo zveřejněno, oznamte toto také na úřadě.

Nejblíží plánované akce

25. 12. 2015 - 13.30	živý betlém na Náměstí
26. 12. 2015 - 13.30	žehnání koní na Náměstí
26. 12. 2015 - 19.00	Štěpánská zábava v Podlužanu
27. 12. 2015 - 15.00	žehnání vína - sál Společenského domu
29. 12. 2015	zabíjačka, koncert Jiřího Zonygy na Náměstí a ohňostroj
16. 1. 2016	krokový ples v Podlužanu
23. 1. 2016	ples města
6. 2. 2016	Fašanková zábava v Podlužanu
20. 2. 2016	ples Masarykovy základní školy v Podlužanu

Ustrašený vrabec

Jan Vitásek

*Dělal jsem si svou práci, když za mnou přiletěl vrabec.
Ptal se, jestli mám něco dobrého, tak jsem mu dal hodového koláčku žďibec.
Uvelebil se, poděkoval a krásně mi zacvrlikal,
já seděl a s úžasem poslouchal, co všechno mi říkal.*

*Vyprávěl mi o svých vrabčích láskách, ale hlavně o přírodě,
jak se kdysi v létě vždy koupával v řekách v nádherně čisté vodě.
Vyprávěl také o zimách, o sněhu a o zamrzlých řekách,
ale víte, z čeho ten vrabec měl největší strach?*

*Říkal: „Vy, lidé, jste mnohé kopce vykáceli, takže jsou dnes holé,
a do lesů odhazujete plasťáky a také konzervy.
Přitom až neskutečně hrajete jeden druhému na nervy.
Plno špíny a nečistot je dnes v kdysi tak čisté vodě
a ochránci přírody? TI SEDÍ V HOSPODĚ!*

MASARYKOVA ZÁKLADNÍ ŠKOLA Okénko školy LANŽHOT

Nad školou létali dravci

Michaela Kováčová, 7.A

Po třech letech naše škola na konci října žákům opět představila projekt SEIFEROS. Žáci si díky němu mohli prohlédnout rorha velkého, který uloví i obratného zajíce, nebo naši největší sovu

– výra velkého. Na trávník vedle školní budovy přivezli chovatelé z Brna i sokola loveckého nebo raroha jižního. Ten s oblibou pronásleduje kličkujícího sysla. Sokol stěhovavý je zase schopný v rychlosti až 200 km/h ulovit koroptev. Viděli jsme i sovu pálenou, jestřába lesního, puštíka obecného nebo orla stepního. Chovatelé ptáků to měli u nás tentokrát složité kvůli stavebním pracím u hřiště. Dravci byli na malé ploše vedle školy, a tak se stalo, že příliš nechtěli létat a zase se vracet ke svým pánům. Sova se usadila na střeše vedlejšího domu, orel zase málem ulovil jorkšíra u sousedů. Vše ale dobře dopadlo a vybraní žáci si mohli opeřence i pohladit.

Běh Boba Zhánala 2015 - návrat na stupně vítězů

Mgr. Milan Kocmánek

V říjnu se v Hruškách běžel již 17. ročník štafetového Běhu Boba Zhánala, který nás po několika „hubených“ letech opět velmi potěšil – a to nejen konečným umístěním (3. místo), ale i samotným průběhem závodu, kdy se reprezentanti naší školy po celou dobu pohybovali na medailovém místě. Žáci druhých tříd dokonce štafetu

předávali jako první, naopak na posledním úseku finišující páták Martin Sedláček musel předvést nejen rychlé nohy, ale i pevné nervy k udržení minimálního náskoku před dotahujícím závodníkem na čtvrté pozici. Všem dvaceti úspěšným členům štafety gratulujeme a děkujeme za příkladnou reprezentaci Lanžhota!

Na závěr ještě výčet medailových umístění v uplynulých 17 ročnících:

ZLATÁ MEDAILE 1x
(2010)
STŘÍBRNÁ MEDAILE 2x
(2002, 2009)
BRONZOVÁ MEDAILE 4x
(2000, 2001, 2003, 2015)

Pro zajímavost: dokonce hned 5x na nás zbyla nepopulární „bramborová“ medaile v letech 2004 až 2007 a 2014. Uvedený výčet z nás dělá hned po domácích Hruškách druhou nejúspěšnější štafetu v historii závodu.

Děti ze ZŠ Lanžhot, foto: Denisa Spevářová

Lístování s Lukášem Hejlíkem

Na konci října navštívil naši základní školu populární český herec Lukáš Hejlík, který s sebou přivezl ukázkou svého literárně – divadelního projektu LiStOVáNí. Spolu s hercem Alanem Novotným z Městského divadla v Brně přiblížili život nejrychlejšího sprintera všech dob Usaina Bolta z Jamaj-

ky. Nešlo ale o žádné tradiční čtení z knihy, ale o hodinovou show plnou zábavy a nových informací. Nadšení byli všichni diváci od 4. do 9. tříd.

JAK SE VÁM V LANŽHOTĚ HRÁLO?

Skvěle, těšíme se vždy na každé LiStOVáNí. Lanžhot byl zatím naše nejjížnější šta-ce!

JEZDÍVÁTE TAKTO HRÁT PO ŠKOLÁCH BĚŽNĚ?

Ano, ročně pro školy odehrajeme až 400 představení.

JAK BYSTE POPSAL VÁŠ LISTOVACÍ PROJEKT?

Je to hlavně velká sranda. Spousta lidí se bojí, že to bude jen nějaké nudné čtení. A čtení dnes lidem nevonní. Netuší, že LiStOVáNí bude 3D podívaná, která naopak ukáže, že čtení může i vonět a že nemusí být vůbec nuda. Že to může být i doce-la fajn zábava. A vůbec to ani člověk ne-

Lukáš Hejlík, foto: Aneta Šestáková

musí doma prožívat tak akčně jako my na jevišti. Naopak, není přece nic lepšího, než si modelovat svůj vlastní svět, a to přesně umí knihy ruce s fantazií. Knížka jsou cihly, fantazie architekt!

MÁTE KE KNIHÁM BLÍZKO?

Až moc, živí mě. Vynalezl jsem nejužší

spojení mezi literaturou a divadlem. Spojil jsem si dva koníčky poměrně zajímavým mostem. Kdo se přijde podívat a podívá se z toho mostu dolů, zjistí, že je to hezký výhled. Někomu se i zamotá hlava!

S KOLEGOU JSTE NÁM PŘEDSTAVILI KNIHU O NEJRYCHLEJŠÍM ČLOVĚKU NA SVĚTĚ. MÁTE VZTAH I KE SPORTU?

Nijak valný. Taký jste viděli, že šlo spíš o recesi. Ale Usain je pohodář, setkání s ním bylo skvělé. Jestli se mi někdy točí hlava z popularity, pak nechápu, co může dělat on. Chápejte, že my nemůžeme říct, kdo je nejlepší hokejista na světě. To je co člověk, to názor. Ale víme, že Usain je prostě nejrychlejší na světě a od objevení prvního člověka bylo na této planetě 107 miliard lidí. To musí být úžasný pocit.

KTERÉ LITERÁRNÍ ŽÁNRY MÁTE NEJRADĚJI? A KTERÉ KNIHY RÁD ČTETE?

Snažím se moc nezamilovávat do nějakých sérií ani žánrů. Bojím se, že by mi to pak bralo čas. Mám rád knížky jasné, čiré, srozumitelné, které mají úderný pří-

Lukáš Hejlík, Elen Bartošová a Zuzana Uhrová, foto: Aneta Šestáková

běh a přitom v sobě mají jiskru literární originality.

JAK SE DÍVÁTE NA TO, ŽE ZÁJEM O KNIHY ZEJMÉNA U DĚTÍ UPADÁ?

Není to tak hrozné, jak se zdá. Důležité je, aby se děti po osahání všech svých elektronických zařízení ke knížce ještě někdy vrátily. Projít si „digivěkem“ musí dnes každý a je hloupost se tomu bránit, ale bylo by škoda knihy ze života vymazat. Důležitá je právě ta důvěra, že čtení není nic špatného. A to je to, o co se s LiStOVáním snažíme.

KROMĚ LISTOVÁNÍ JSTE ZNÁMÝ I Z TELEVIZNÍCH SERIÁLŮ. CO DĚLÁTE RADĚJI?

Všechno, ale LiStOVání je můj projekt, je světový. Nikdo z autorů (a že nás doprovodili spisovatelé z celého světa) neřekl: „Jasně, to u nás dělají také.“ Naopak, vždy jsou k slzám dojatí a považují to za zcela ojedinělou věc. Nám se v ní navíc opravdu daří. Lidi to baví a má to přidanou hodnotu na školách. Takže jsem na to fakt hrdý.

POZNÁVAJÍ VÁS I LIDÉ NA ULICI A PLETOU SI VÁS SE SERIÁLOVÝMI POSTAVAMI.

Nepletou. Oni mě potkávají jako seriálovou postavu. Je nezajímá Hejlík, je zajímavá Jáchym. Není to super, když na vás každý povykuje „doktore“. Je to spíše znamení, že je na čase změnit vzduch a posunout se dál. Nechci, aby si mě role natolik předjímala a zastíňovala tak moc třeba i ty, které mám už za sebou a hlavně ne ty, které mám před sebou!

CO BYSTE VZKÁZAL NAŠIM ŽÁKŮM? A VRÁTÍTE SE K NÁM JEŠTĚ NĚKDY?

Ať vás v životě baví dělat to, co vás baví. A když máte pocit, že to není nic zlého a má to smysl, jděte za tím, ať už jste v životě čímkoliv. A jasně, přijedu si vás zase zkontrolovat.

*Za rozhovor děkují Elen Bartošová
a Zuzana Uhrová ze 7.A*

Před školou se předvedlo 40 originálních dýní

Zuzana Uhrová, 7.A

Dýňování

V pondělí 14. září se žáci sešli odpoledne před školou, aby si užili další Dýňování. U paní vychovatelky Hromkové se zapisovali žáci od 1. do 9. tříd. Následně si potom vyrobili dýni podle vlastních představ. Někteří ji však už měli vyrobenou, a tak si ji rovnou na trávník před školou vystavili. Každý z nápadů asi čtyřiceti dětí byl úžasný. Večer kolem půl sedmé se dýně společně rozsvěcovaly. Protože však začalo pršet, skoro všichni se rozešli domů. I tak jsme si ale akci užili.

Drakiádě přálo počasí, drací létali až do 15 metrů

Adriana Svačinová, 7. A

V neděli 11. října odpoledne se pod organizací paní vychovatelky Hromkové konala Drakiáda. Opět byla velmi úspěšná, jelikož byly skvělé povětrnostní podmín-

ky, takže skoro každý drak létal více než 15 metrů vysoko. Drací měli nejrůznější tvary a velikosti. Někteří drací byli dokonce zastoupeni zvířaty jako třeba sovou, orlem nebo netopýrem. Jiní měli tvar velkého

Drakiáda

trojúhelníku nebo klasického kosočtverce, ze kterého po nebi doslova pluly barevné krátké či dlouhé proužky. Ale tato soutěž nespočívala pouze v kráse draků. Šlo totiž o to, jak vysoko drak dokáže vzlétnout (nebo spíše jak dlouhý a pevný provázek doma najdete). Účast dětí byla obrovská. Jak už jsem zmínila, opravdu většina draků létala hodně vysoko. Ale všichni vyhrát nemůžou. Přesto nikdo neodešel s prázdnou. Každý účastník si s sebou odnesl lízátko a získal 5 bodů do Klubka.

Žáci na týden vyměnili Lanžhot za Londýn

MARIE LÍBALOVÁ, 8.A

V pondělí ráno v osm hodin jsme zahájili dlouhou cestu do Velké Británie. Po cestě přibýly další děti ze Základní školy v Milešovicích u Brna. V Brně nastoupila naše milá průvodkyně Jana, která s námi strávila celý pobyt. Z okének autobusu byl nádherný výhled na Belgii a Francii. Ve Francii nás autobus zavezl na trajekt, který byl přeplněný, špinavý a škaredý.

Po vyloštění následovala cesta do Londýna, kde nás čekala celodenní procházka, na níž bylo k vidění mnoho zajímavých budov, lidí a strojů. Velice mne zaujalo

Londýnské oko, ze kterého je nádherný výhled na část vyspělého města. Také jsme viděli Big Ben, památku, kterou zná snad každý. Je to nádherná věž s velikými ručičkovými hodinami a jedním mohutným zvonek.

Druhý den pro nás byla připravena velice zajímavá forma výuky anglického jazyka s rodilým mluvčím. Po škole si pro nás učitelé nachystali výlet do Madam Tussauds, muzea voskových figurín. Vidět zde bylo mnoho známých osobností, např. Usain Bolt, hudební skupina One Direction, Beatles a mnoho dalších. Všichni od-

tud máme plno krásných fotografií. Po návratu všem vyhládlo, proto jsme se těšili do školní jídelny, kde nám vařili mnoho rozmanitých britských jídel. Ubytování bylo skromné, ale také velice čisté. Na pokoji bylo také malé umyvadlo, dvě postele a skříň.

Poslední den byl věnován velkému hradu Windsor Castle, ve kterém je vystaveno velké množství obrazů, zbraní a starožitností. Působilo to na mě velmi přepychově. V okolí hradu byl také velký park. Druhá část dne patřila nakupování suvenýrů. To nás donutilo použít angličtinu v praxi.

Celý pobyt byl skvělý. Ve škole nám v pátek předali certifikáty o absolvování jazykového kurzu a hned poté jsme vyrazili domů. Na trajektu byly utráceny poslední libry, které by nešly směnit zpátky na koruny. Zpáteční cesta velice rychle utekla. V Praze jsme vysadili naši průvodkyni a u Brna žáky z Milešovic. V Lanžhotě nás přivítali rodiče. Když bude příležitost, určitě se do Anglie ráda znovu podívám.

NELA HALUZOVÁ, 9.A

Stala se jedna věc, a to ta, že jsme se dostali zadarmo do Anglie za pomoci projektu z Evropské unie. Jelo třicet žáků naší školy od sedmé třídy do deváté, a to podle prospěchu z angličtiny, celkového prospěchu a chování. Taký jsme doplnili náš zájezd o děti z Milešovic a paní průvodkyni. V pondělí 2. listopadu v sedm hodin ráno jsme se sešli před autobusem připravení odjet (teda až na jednoho našeho kamaráda, ale to je hezká pohádka na jindy, takže stačí zmínit, že jsme tam dorazili všichni). Devět hodin jsme ces-

tovali jen přes Českou republiku. Celková cesta trvala pětadvacet hodin (takže taky docela sranda). V pět hodin ráno jsme zdárně dorazili do podzemní Anglie.

Přesně v osm hodin ráno nás vysadili do vozovky (v Anglii se jezdí vlevo) přímo před Big Ben, tedy před Elizabeth Tower, jak se doopravdy ta hodinová věž jmenuje. Prošli jsme kolem Houses of Parliament a Westminster Abbey, kde nám průvodkyně povídala o zákonech. Některé byly dost zajímavé, například že těhotná žena může uskutečnit svou potřebu kdekoli na veřejnosti, i kdyby jí musel policista nabídnout svoji helmu. Dál následovala cesta k Buckinghamu přes St. James park, ve kterém jsme mimochodem strávili možná až zbytečně moc času, ale na druhou stranu tam byly veverky a labutě. Pak jsme dorazili před Buckinghamský palác, udělali si pár společných fotek a já jsem trochu doufala, že uvidím moji rodinu. Nestalo se tak. Čekala nás cesta zpátky na London Eye, na němž jsme byli půl hodiny a užili si z něj výhled na Londýn. Šli

jsme také na Leicester Square, kde jsme se konečně najedli, dál na Trafalgarové náměstí a do National Gallery. Přes Piccadilly Cirkus jsme to vzali do Covent Garden, obchodní a zábavní části Westminsteru. To už padala tma a ožil noční Londýn, ale my jsme se zase vraceli k Big Ben, kde na nás měl čekat autobus. Ve skutečnosti jsme ale my čekali na něj. Autobus nás zavezl na ubytování, kde jsme se najedli, umyli a šli spát. S kamarádkou Sárkou jsme se tedy ještě bavili uspořádáním anglických liber a pencí podle hodnoty. Věru, zábava na celý večer.

Ve středu jsme zahájili výuku s milou lektorkou a rodilou mluvčí. Mluvili jsme jen anglicky, dělali jsme různá cvičení a hráli hry. Odpoledne jsme vyrazili do Madame Tussauds, muzea plného voskových figurín. Zpodobnění jsou tam například Emma Watson, Dalailama anebo Wolverine. Figuríny byly skvěle udělané a celkově se mi tu líbilo nejvíce. Po menších problémech s přítomností všech účastníků jsme mohli vyjet zpátky na ubytování. Tam jsme se na-

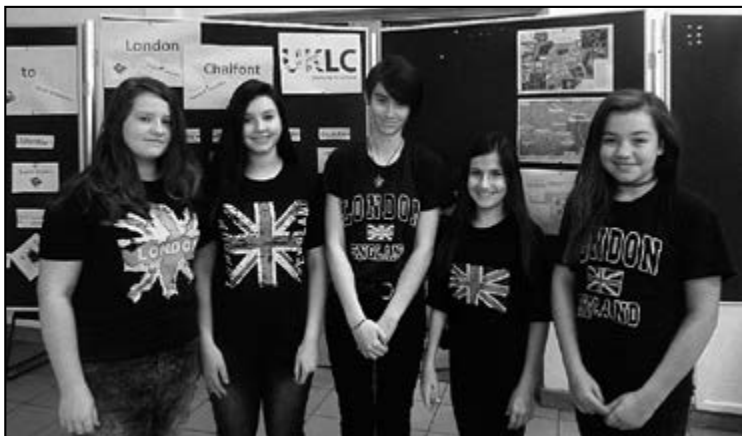
jedli a bylo nám oznámeno, že máme začít psát deník. Samozřejmě každý s radostí začal pracovat na deníku.

Ve čtvrtek nás opět čekala výuka stejného rázu. Dovolím si říct, že jsme dokonce trochu přitvrdili a bylo na nás a na náš

přízvuk kladen větší důraz. V autobuse po škole nás čekaly obědové balíčky se stejným obsahem jako v den včerejší, tentokrát jsme ale vyrazili na Windsor Castle. Tam jsme viděli třeba Queen Mary's Dollhouse, a to bylo upřímně jediné, co jsem si z hradu zapamatovala. Následovalo nakoupení suvenýrů a nějakých drobností v uličkách pod Windsorem a mohli jsme se vydat zpátky na ubytování.

Poslední den jsme opět začínali školou. Na konci vyučování jsme se všichni sešli v jedné třídě a lektorky nám rozdaly certifikáty. Nesměli jsme zapomenout na společné fotky v tričkách, které nám společně s malým červeným autobusem a pouzderem pořídily paní učitelky za zbylé peníze. Všichni jsme si zašli pro kufry a naskládali se do autobusu. Ještě v Anglii jsme se ještě stavili v supermarketu pro jídlo za zbylé

peníze a pokračovali dál. Na trajekt jsme se našťastí nalodili hned. Čekala nás jen dlouhá cesta zpět domů. Nakonec jsme ale všichni dorazili šťastní a zdraví. Výlet do Anglie jsem si moc užila a byl to pro mě obohacující zážitek.

Podzimníčci v mateřské škole

Markéta Procházková

V měsíci říjnu, jako v loňském roce, je tu podzim s plnou náručí zajímavých

přírodnin. Vyzvali jsme proto všechny z mateřské školy, kteří si rádi hrají a mají dobré nápady, aby přispěli k naší výstavě „Podzimníčků“. Děti výrobky přinášely do školky a všem se moc povedly. A tak se pod naší venkovní pergolou vynořili strašáci z dýní, housenka, zvířátka z kaštanů, sovičky ze slámy nebo z papíru, želva s krunýřem ze skořápek ořechů, Ferda mravenec s Beruškou v kukuřičném autě, krokodýl ze žaludů a šípku a plno dalších podařených výtvarů. Všem za nadšení při práci děkujeme a těšíme se na příští tvoření.

Spojení knihovny a divadla

Jitka Petrlová

V návaznosti na akci Prázdniny v knihovně pokračovala naše knihovna s programem pro děti. V době podzimních prázdnin bylo zorganizováno divadelní představení. Za velké podpory města Lanžhot jsme pozvali brněnské Divadlo Věž. Soubor má dlouholetou tradici a hraje po celé České republice. Repertoár divadla se skládá z několika známých dětských večerníků, např. Příběhy včelích medvídků, Radovanovy radovánky a Káťa a Škubánek. Divadlo spolupracuje i se samotnými autory pohádek, např. se Zdeňkem Svěrákem. Doprovodné melodie a zvuky divadlu upravoval již zemřelý skladatel Petr Skoumal.

Do Lanžhota přijeli herci ve čtvrtek 29. 10. 2015 zahrát představení „Včelí medvídci od jara do zimy“. V pohádce se čme-

láčkové Čmelda a Brumla probudí z dlouhého zimního spánku a vzpomínají, co už všechno společně prožili. Celé představení bylo prokládáno nejznámějšími písničkami z večerníku Včelích medvídků a děti

Včelí medvídci - foto: Petrlová Jitka

během refrénů se zapojily i děti. Úspěch představení můžeme posoudit nejen podle plného sálu Společenského domu, ale také díky kladným ohlasům, které jsme po představení obdrželi. Budeme rádi, pokud v období prázdnin budeme moci uspořádat další divadelní představení. Ať již s Divadlem Věž, nebo s jiným divadlem pro děti.

Knihovna během podzimu spolupracovala i s dalšími divadly. Přichystala divadelní zájezdy do brněnských divadel. Představení „Návštěva u pana Greena“ bylo nachystáno na poslední listopadový víkend do Divadla Bolka Polívky. Představení mohlo být spojeno s krátkou návště-

vou vánočních trhů na náměstí Svobody, kde se ten den bude rozsvěcovat vánoční strom. Z důvodu nedostatečného naplnění kapacity jsme museli zájezd zrušit. Snad vás více oslovíme na jaře nějakou příjemnou komedií, či muzikálem.

Více diváků jsme nalákali na představení „Sněhurku a sedm trpaslíků“. Na hudební pohádku, která je určena pro celou rodinu, pojedeme do Městského divadla v Brně. Představení je naplánováno o vánočních svátcích 27. prosince a již jsou všechna místa obsazena.

Všem čtenářům a divákům děkujeme za přízeň a přejeme příjemně strávený adventní čas.

Co je to Region Podluží?

Denisa Spevářová

Region Podluží je dobrovolný svazek obcí, který v současné době sdružuje 15 obcí: Lanžhot, Kostice, Tvrdonice, M. N. Ves, Týnec, Mikulčice, Lužice, Starý Poddvorov, Nový Poddvorov, Josefov, Prušánky, Dolní Bojanovice, Mor. Žižkov, Ladná a Hrušky.

Činnost Regionu Podluží je zaměřena především na získávání dotačních prostředků pro realizaci rozvojových projektů v oblasti propagace cestovního ruchu, vinařství, zachování folkloru a tradiční kultury. Za svého trvání uskutečnil Region Podluží již několik projektů orientovaných na práci s dětmi a mládeží, marketing oblasti, vzdělávání a rozvoj území. Za zmínku stojí vybudování rozhledny „Na Podluží“ v obci Nový Poddvorov, stojící na cyklotrase do Nechor. Je 30 m vysoká a má podobu těžební naftové věže. Tato roz-

hledna láká do našeho regionu spoustu turistů, v měsíci říjnu zde pořádá Klub českých turistů velkou akci, které se zúčastnilo více než 1 500 turistů. Jistě jste také zaregistrovali další úspěšný projekt „Stromořadí“, který zajišťuje revitalizaci a novou výsadbu dřevin okolo silničních komunikací.

Aktivita a akce Regionu Podluží v roce 2015:

1. Ples Regionu Podluží
2. Přehlídka dětských folklorních souborů
3. Přehlídka Zpěváckí Regionu Podluží (Zuzka Ciprysová vyhrála 1. místo)
4. Otvírání jara na Podluží – cyklovýlet

5. Soutěžní přehlídka dětských verbířů
6. Příprava a edice kalendáře Regionu Podluží
7. Atletické přebory Podluží žáků základních škol v Lanžhotě
8. Turnaj obcí v kuželnách (družstvo Lanžhota se umístilo na 2. místě)
9. Turnaj v halové kopané „O pohár starosty města Lanžhot“ pro žáky ZŠ
10. Lužická látká – soutěž žáků ZŠ ve skoku vysokém
11. Setkání mužských sborů na Podluží
12. Štafetový běh Boba Zháňala v Hruškách (dětí z Lanžhota – 3. místo)

Region Podluží vydává také každé pololetí časopis Zvony Podluží, který je distribuován zdarma a jistě se vám už dostal do rukou. V tomto časopise se kromě hlavního tématu můžete informovat o činnosti Regionu Podluží a akcích, které v uplynulém období proběhly.

Region Podluží podporuje i vzdělávání. V letošním roce proběhl seminář pro zemědělce, seminář o protierozních opatřeních, seminář pro kronikáře obcí.

V současné době připravuje Region Podluží Projekt revitalizace a opravy studní ve všech členských obcích, včetně Lanžhota.

Vyzvednutí bojového letadla Iljušin

Michal Švirga

foto: Michal Švirga

V sobotu 10. října 2015 proběhlo vyzvednutí sovětského letounu Il-2m3. Toto vyzvednutí provedla Nadace Letecké historické společnosti Vyškov. Letadlo bylo sestřeleno dne 11. dubna 1945 u města Lanžhot (za starým hřištěm). Osádka pilot g. mjr. Nikolajev a střelec g. st. srž. Čuprov. Osádka zahynula.

Z válečného deníku

Během operací v noci z 10. na 11. dubna 1945 zničilo letectvo 23 tanků, 5 obrněných transportérů, 101 automobil, 1 lokomotivu, 10 železničních vagonů, 2 autocisterny, 3 motocykly, 5 povozů a 10 koní. Na nádraží v Lanžhotě a Břeclavi bylo zapáleno 5 souprav a zničena linka na zpracování dřeva v Břeclavi. V průběhu útoků byla potlačena palba pěti

baterií polního dělostřelectva, šesti minometných baterií a dvou baterií flaku, bylo založeno devětatřicet ohnisek požáru, pozorováno na čtrnáct výbuchů a zasaženo devětatřicet budov včetně skladu s vojenským materiálem. Letectvu se podařilo zneškodnit na 360 nepřátelských vojáků. V průběhu operací došlo k jednomu vzdušnému souboji mezi čtyřmi La-7 a osmi Il 2 proti šesti Fw 190. V tomto souboji se podařilo sestřelit dva nepřátelské letouny.

foto: Michal Švirga

Dne 11. dubna 1945 ztratila 5. letecká armáda v boji jeden letoun Il-2m3. Stalo se tak okolo 8:30 hod., kdy šestice letadel Il2 vedená velitelem první eskadry g. majora Nikolajeva zaútočila na nepřátelskou obrněnou techniku v oblasti Lanžhota. Tohoto zasáhla baterie flaku pravděpodobně na pozicích za Novou ulicí.

Gardový major Ivan Stěpanovič Nikolajev, bitevní pilot a velitel eskadry 90. gardového bitevního „starokonstantinovského“ leteckého pluku 4. gardové bitevní kyjevské letecké divize pocházel z města Klimovič v Bělorusku. Do řad letectva vstoupil v roce 1934, Velké vlastenecké války se účastnil od listopadu 1942 na Kalininském frontu. Gardový major Nikolajev se zúčastnil Bělorodsko-charkovské, Kyjevské, Korsuň-Ševčenkovské, Budapešské a Bratislavské operace. Při zahájení Brněnské operace padl.

Třidvacetiletý gardový starší seržant Filip Alexejevič Čuprov, střelec 90. gardového bitevního pluku, pocházel z vesnice Malyj Šarantaj ve Slovjanském rajonu Čitinské oblasti v jižním Zabajkalí na Sibiři v Rusku. Do armády byl povolán v roce 1941. Na frontě bojoval nejprve na Kalininském frontu, posléze na Voroněžském a nakonec v Ukrajinském frontu.

Po obsazení Lanžhota byly u vraku nalezeny ostatky jednoho letce a na místě pohřbeny, později exhumovány a pohřbeny na vojenském hřbitově v Hodoníně. Dlouho se myslelo, že se jednalo o pilota stroje gardového majora Ivana Stěpanoviče Nikolajeva, který byl i pod tímto jménem pochován, ale dnes po vyzvednutí vraku již víme, že se jednalo o jeho střelce, který byl při nárazu vymršťen ze stroje. Při odkrývacích pracích se pod pancéřovou deskou (dělila pilota od zadního střelce a balisticky tak kryla pilota) našly kosterní pozůstatky na pozici pilota.

5 let s Five Live

Na začátku byl tak trochu bláhový nápad, inspirovaný tehdejšími rockovými hvězdami z videoklipů a rádií. V srpnu roku 2010 se trojice kamarádů rozhodla založit kapelu s ambicemi dobýt minimálně česká pódia ☺. Zpočátku nebylo jednoduché najít vhodné zázemí a mnohdy ani čas na zkoušení, přesto se klukům podařilo položit základy novému hudebnímu uskupení.

K bicím a dvěma kytarám se postupně přidaly i vokály a basa a pětičlenná sestava byla kompletní. Po urputných diskuzích a náročném brainstormingu vznikl také název – Five Live, což se dá přeložit jako „pět naživo“. I tak ale trvalo ustálení původní sestavy skoro rok. Mezitím se konala naše první veřejná vystoupení a ještě dnes si všichni pamatujeme, s jakou trémou jsme vždy vystupovali před naším publikem. Postupem času jsme si začali zvykat na světla reflektorů a muzika nás začala bavit čím dál víc. Po nějaké době se v Lanžhotě a blízkém okolí rozkřiklo,

že existujeme, a kromě rodiny a přátel nám začali fandit i neznámí lidé, což nás samozřejmě velice těší. V průběhu našeho působení nastaly v kapele personální změny, opustil nás kamarád Zdeněk Fabiš Uher a ryze lanžhotskou sestavu doplnila břeclavská posila. Jak čas plynul, rozhodli jsme se naši produkci něčím ozvláštnit, zkusili jsme přizvat dechové nástroje. Původně to vypadalo na jednorázovou akci, ale všem zúčastněným a podle ohlasů i našim fanouškům se tento počín zalíbil tak, že jsme povýšili na Five Live Band s naším výborným dech triem: Zdeňkem Kořín-

kem, Františkem Ciprysem a Andrejem Hanzlíkem.

Tento rok je pro nás speciální, jelikož slavíme polokulaté páté výročí od založení. Za tu dobu jsme toho prožili dost, máme za sebou mnohé zkušenosti, některé byly skvělé, jiné už trochu méně, ale každá z nich nás posunula zase o krok dál. Nejsme hvězdy a ani nejlepší v okrese, ale lidi nás snad mají rádi ☺. Ta cesta, kterou jsme si prošli, byla dlouhá a ne vždy to byla sranda. Stálo to hodně nervů, kompromisů a vzájemné tolerance, ale stali se z nás hudebníci, sice jen amatérští, ale i tak. Hraní se pro nás stalo zábavou a i přes některé nezdary si to maximálně užíváme. Ambice na vyprodané stadiony

nás dávno opustily a možná už se dál ani nedostaneme, ale nám to nevadí, důležité je, že to baví nás a hlavně lidi, pro které to děláme.

Chceme moc poděkovat našim rodinám, přátelům, kamarádům, všem známým i neznámým za trpělivost a podporu a zároveň všem přejeme krásné vánoční svátky a všechno nejlepší do nového roku. Máme vás rádi!

V duchu světa showbusinessu a lanžhotského komplikovaného systému přezdívek za kapelu FIVE LIVE: Tomáš Palma Ševčovič, Lukáš Joplé Hladík, Jiří Baronek Uher, Pavel Pájmen Hájek a Martina Mac-ka Vališová.

Krsný Janíček

Vlasta Ciprysová

Uběhlo pět smutných let od odchodu ze života pana Jendy Létala. Byl to člověk pracovitý, tolerantní, prostě dobrý charakterní člověk.

Vzpomínám si, jaký to byl stárek. Šohaj jak topol a když se oženil s mojí kmotřenkou Růženkou Mikuličovou, tak měli manželství pěkné až do jeho smrti. Vychovali tři syny zdatné a pracovité. Bylo mi ctí, že si vybrali mě jako kmotru, která je odnesla ke křtu.

Krsný Jenda od dětství měl rád přírodu a les. Chtěl být myslivcem, ale zůstalo

Jan Létal

jen u přání. Starší bratr šel do učení a on musel zůstat v zemědělství. Byl členem JZD v Lanžhotě. Stal se z něj traktorista a tím zůstal celý život. Pracovitý a poctivý. Rodina Létalova vždy patřila mezi nejlepší sedláky. Jako poslední vstoupili do JZD, kde byl Jendův otec František zvolen agronomem. I díky jeho dobré práci patřilo lanž-

žhotské zemědělské družstvo k nejlepším v okrese.

Krsný Janíček po práci v JZD ještě pomáhal lidem. V zimě, když napadl sníh,

než šli lidé na první vlak, či autobus, už bylo všude odhrnuto. Práce v družstvu, pomoc lidem, a tak nevím, kdy krsný odpočíval. Moje matka říkávala: „Tak rovnú

brázdu nikdo nevyoral jak náš krsný Janíček.“ Tím bylo řečeno vše, a tak to zůstane.

Tato malá vzpomínka je vděkem krsnému za jeho celoživotní práci. Nikdy si nestěžoval na bolest, odešel po krátké nemoci. Ať je mu moravská zem lehká, my s vděkem budeme naň vzpomínat.

Oslovení Janíček říkávala moje matka a v rodině to zůstalo. Ale říkaly mu tak i ženy – nádenice, které s muži u nich v hospodářství pracovaly. Toto oslovení je důkazem, že to byl dobrý a hodný chlapec a také dospělý muž až do smrti 71 let.

Okénko do domova s chráněnými byty

Vlasta Ciprysová

Lanžhotský „dům s chráněnými byty“ patří mezi nejlepší v Regionu, hlavně svou polohou. Pěkná moderní stavba obohatila i tak pěkný Lanžhot.

Pro seniory a obyvatele domu je dostupné vše, co potřebují - městský úřad, knihovna, lékaři, lékárna, obchody, kostel, restaurace, kadeřnictví, pošta i autobusová zastávka. Dům patří městu, které se stará o údržbu. Provoz zajišťuje Charita Břeclav - úklid prostor, donášku jídel, praní prádla, pomoc při úklidu a osobní hygieně. Také pomáhají při pochůzkách mimo dům, např. doprovod po úřadech a k lékaři. Je nutno říci, že Charita zajišťuje i pacienty mimo „dům“. Úsměv, laskavé slovo a pochopení při sdělení nepříjemných zpráv, tak jako v dobré rodině.

Dům byl dán do provozu na podzim v roce 2007. Prvními obyvateli byli Josef Jožulka Uher, Marie Kaňová, manželé Plockovi, Bohumila Prudíková a Žofie Trčková. Jmenovaní zde žijí dosud a jsou spokojeni.

„Člověk se naučí i s léty žít, z každého nového dne radost mít.“

Dne 6. září oslavila 80 let Anička Kotlaříková. Tato oslavenkyně a sedminásobná babička je velmi cílá. Jezdí na kole a sama si obstarává malou domácnost. Rodinnou oslavu měla koncem srpna u Osičků, ale tak

významná událost se může slavit i několikalet. Nejmladší pravnučka Anička přijela blahopřát se sestřičkou a rodiči z Moravského Žižkova, vnučka Aninka z Jeseníka a ostatní bydlí blízko.

Přejeme oslavenkyni hlavně zdraví, čilost a ať s rodinou oslaví i tu stovku.

Někdy přijdou i smutnější dny. Tonda Tuček šel navštívit kamaráda Vaška Prajku. Nikdo mu neotvíral, a tak zavolal na městský úřad. Lékařka i ostatní našli Vaška v bezvědomí a včas zajistili jeho odvoz do nemocnice. Stačilo přijít o hodinu později a Vašek (bývalý žák a soused) by už mezi námi nebyl. Po měsíci se Vašek z nemocnice vrátil. Jsme moc rádi, že to

tak dopadlo. A Toneček zaslouží pochvalu, je skromný a zachoval se lidsky správně.

Když je konec roku, tak se patří poděkovat.

Moc děkujeme městskému úřadu, vedení a všem pracovníkům, Charitě Břeclav a všem, kteří zajišťují provoz „domu“, lékařce MUDr. Špánikové, která se už 25 let stará o zdraví lanžhotských občanů a v poslední době i o náš „dům“. Dětem z mateřské školy za každoroční pěkný pořad pro obyvatele „domu“.

Všem spoluobčanům přejeme hlavně hodně zdraví a do nového roku pohodu a mírovou modrou oblohu nad hlavami.

Jaká je péče o staré nemobilní spoluobčany v Lanžhotě

Miroslav Beneš

Postavit dům (ubytovnu) za několik milionů pro plně mobilní lidi a považovat toto za péči o staré a nemobilní občany, kteří žili a pracovali a hlavně platili daně ve své rodné obci Lanžhotě a na sklonku života musí být odvezeni na dožití mimo svou rodnou obec, je nedůstojné, urážející a hanba.

Co obnáší ubytování těchto starých a nemobilních spoluobčanů pro příbuzné a blízké v některých zařízeních mimo Lanžhot může posoudit pouze ten, koho toto potká a kdo to prožívá. Začíná to tím, že umístit tohoto blízkého a člena rodiny do některého zařízení pro nemobilní lidi je obtížné. Čekací doba je několik měsíců a finanční náklady stojí 20 000 Kč a víc měsíčně, např. přijetí do pečovatelské-

ho domu města Břeclav pro občany žijící mimo Břeclav (přespolní) je stanoveno na 20 000 Kč, zatím co pečovatelský dům ve Valticích vstupní poplatek nepožaduje. K tomu připočítejme výlohy za návštěvy, které nejsou malé. O péči v těchto zařízeních si musí udělat úsudek každý sám. Tato zařízení jsou v podstatě soukromá, tak že musí být i zisková. Proč by tak velká obec (město) jako je Lanžhot nemohla tyto služby pro své spoluobčany poskytovat sama a bez Charity?

Obec Brodské a Kúty mají tyto zařízení ve vlastní režii. Jen ve valtickém zařízení trvale umístěno pět až deset našich spoluobčanů – Lanžhotčanů. Kolik přespolních lidí je umístěno v domově v Lanžhotě? Ti, kteří toto zařízení v Lanžhotě postavili

s tímto posláním, by měli zpytovat svědomí a stydět se. Přeju jim, aby je tyto starosti a problémy potkali a oni poznali, co to obnáší a co zanedbali.

Doufejme, že toto staronové vedení naší obce (města) napraví to, co předešlé vede-

ní totálně zanedbalo. K tomu si zaslouží podporu a pomoc všech spoluobčanů, kterým to není lhostejné a chtějí dožít v Lanžhotě, kde se narodili a převážnou část svého života žili.

Péče o osobu blízkou

František Hrnčíř

Pečovat o někoho, kdo není schopen se sám o sebe postarat, by mělo být jakousi samozřejmostí každého z nás. Skutečnost je ale taková, že ne všichni jsou ochotni o osobu blízkou pečovat, i když je možnost získání finančního příspěvku na tuto činnost. Je velice jednoduché obviňovat druhé, že v Lanžhotě nepostavili takové zařízení, kde by se o jejich blízké postarali jiní. Není toto nedůstojné a hanba? Na to, co pro své blízké každý udělal, ať si odpoví sám. Stát poskytuje finanční příspěvek na ošetřování nemobilních občanů, za který je možno sjednat pomoc některé z charitativních organizací, které poskytují služby při ošetřování těchto občanů. Je ale možné, že v některém případě nemusí ani

tato služba vyhovovat a občan musí být umístěn do zařízení mimo obec.

Postavili jsme zařízení, Dům s chráněnými byty, ve kterém jsou občané, kteří jsou sice pohybliví, ale vzhledem ke svému stáří a nemocem potřebují určitou péči. I toto je péče o staré občany. Je samozřejmé, že pokud je v Domě s chráněnými byty volné místo a není zájem místních, je místo obsazeno i cizími občany. Na obsazení volného místa je veden pořadník, ve kterém mají místní zájemci přednost. Nebýt tohoto zařízení, většina těchto občanů by byla někde v podobném zařízení mimo obec. Tak se mohou pohybovat mezi námi a prožívat spokojené stáří. Myslíme, že se nemáme za co stydět.

Dům s chráněnými byty v Lanžhotě

Anna Moučková, komise sociální

Dům s chráněnými byty Město Lanžhot vybudovalo v letech 2006-2007. Tato stavba se uskutečnila za podpory finančních prostředků státního rozpočtu z dotačního titulu programu nazvaného Podpora výstavby chráněných bytů pro rok 2006, který byl pro ten rok vyhlášen. Stavba

byla postavena dle projektové dokumentace schválené ve stavebním řízení, která splňuje požadavky vyhlášky o obecných technických požadavcích zabezpečujících užívání staveb osobami s omezenou schopností pohybu a orientace. Není stavbou s bezbariérovým bydlením. Zkolaudována byla 8. 11. 2007. Celkové náklady

byly 40 milionů korun včetně oplocení, zpevněných ploch a kanalizace. Dotace ze státního rozpočtu činila 19,2 milionu Kč.

Chráněný byt zajišťuje bydlení a poskytování sociálních služeb podle individuálních potřeb osob, které mají sníženou soběstačnost v důsledku zdravotního postižení nebo v důsledku pokročilého věku (dále jen žadatel) tak, aby došlo k prodloužení jejich soběstačnosti a nezávislosti. Seniorům obce se s níženou soběstačností nebo s pokročilým věkem se tak otevírá možnost využívat péče poskytované tímto domem přímo v obci, se kterou spojili podstatnou část svého života.

Do domu s chráněnými byty jsou přednostně umísťováni občané, kteří mají trvalé bydliště na území města Lanžhot:

- a) se sníženou soběstačností, především důchodového věku
- b) kteří potřebují některý z pečovatelských úkonů
- c) žijí v bytě, jehož kvalita jim a jejich rodině neumožňuje zajistit dostatečnou péči o sebe
- d) žijí v nepříznivých sociálních podmínkách (osamělí)
- e) příjemci plného invalidního důchodu, jejich zdravotní stav a sociální podmínky odůvodňují potřebu pečovatelské služby
- f) starší manželské dvojice, druh a družka, popř. jiné příbuzenské dvojice, jestliže alespoň u jednoho z nich zdravotní stav a sociální poměry odůvodňují poskytování pečovatelské služby a druhý mu z vážných důvodů potřebnou péči nemůže poskytovat
- g) osoby nebo dvojice, jde-li o občany ve věku 65 let a starší, u nichž lze

důvodně předpokládat, že budou potřebovat pečovatelskou službu pro postupné ubývání soběstačnosti, zhoršení zdravotního stavu apod. a pokud jim potřebnou péči nemohou poskytnout rodinní příslušníci.

Podmínky pro přijetí nesplňuje občan, který:

- a) je postižen psychickými poruchami, které vylučují soužití v dané komunitě a dále občan s rysy nesnášenlivosti, konfliktního a asociálního jednání, alkoholismu a jiné toxikomanie, pod jejichž vlivem by mohl být narušován život v Domě s chráněnými byty
- b) vzhledem ke svému zdravotnímu stavu potřebuje celodenní ošetrovatelskou péči (dům s chráněnými byty není ústavní zařízení)
- c) v domě s chráněnými byty nelze ani výjimečně ubytovat občany trvale ležící, neschopné sebeobsluhy při vyměšování, kteří neudrží moc a stolici.

Podle výše uvedených podmínek lze přidělit chráněný byt pouze občanům, kteří mají trvalé bydliště v Lanžhotě, nebo mají v Lanžhotě trvalé bydliště jejich děti (vnoučata). Výjimky může povolit na návrh komise sociální rada města, a to v těchto odůvodněných případech:

1. o uvolněný byt není z řad žadatelů dle předcházejících kritérií zájem
2. žadatel je rodákem města Lanžhot, žil mimo Lanžhot a má zájem se vrátit a strávit zbytek života ve svém rodišti
3. žadatel má trvalé bydliště mimo Lanžhot, ale není si schopen pro stáří, nebo špatný zdravotní stav zajišťovat péči o sebe a svou domácnost
4. jiné odůvodněné případy

Občané jsou do Domu s chráněnými byty přijímáni na základě žádosti, doložené vyjádřením ošetřujícího praktického nebo odborného lékaře o zdravotním stavu, včetně vyjádření, že žadatel je schopen pobytu v Domě s chráněnými byty podle pravidel o uzavírání nájemních smluv.

Byty v Domě s chráněnými byty jsou pronajímány nájemní smlouvou a jsou přidělovány Radou města Lanžhot na doporučení komise sociální a zdravotní, která je poradním orgánem rady města.

V souvislosti s uzavřením nájemní smlouvy nejsou přijímány žádné finanční ani jiné věcné náhrady od nájemce bytu. Nájemní smlouvy jsou uzavírány na dobu neurčitou.

Výše nájemného činí 29 Kč/m². Žadatel, kterému byl přidělen byt v Domě s chráněnými byty je povinen využívat služby z nabídky provozovatele pečovatelské služby tj. Oblastní charity Břeclav.

V Domě s chráněnými byty je celkem 24 bytů z toho jsou 4 dvojpokojové. V současné době je dům plně obsazen.

Rekondice v Chorvatsku i v Čechách

Marie Petřlová

OV Svazu tělesně postižených pořádá každým rokem pro své členy rekondiční pobyty. Letos se uskutečnil poprvé v Chorvatsku v Pakoštaně od 29. 6. - 5. 7. 2015.

Vyjeli jsme 29. června ve večerních hodinách autobusem z Břeclavi. Cílem naší cesty bylo Pakoštaně, přímořské městečko v Dalmácii nedaleko Biogradu na Moru, které má kolem 6 000 obyvatel. Měli jsme velmi pěkné ubytování ve vile Viki. Český kuchař se o nás dobře staral. Vydlážděnou cestičkou 120 m dlouhou jsme se dostali k moři.

Do centra městečka jsme to měli jen asi pět minut chůze od vily. Je v něm plno obchůdků, restaurací, kaváren, pošta se směnárnou, lékárna i kostel, ve kterém jsme se někteří zúčastnili se nedělní bohoslužby.

U nás bylo v té době úmorné vedro, tak jsme byli rádi, že se můžeme osvěžovat v příjemně chladivém Jadranském moři. Při večerních procházkách nám šumění moře a šplouchání vln odrážejících se

Pakoštane 2015 - foto: Slámová Marie

o skaliska vracely vzpomínky na naše mládí, ale poznali jsme, že i senioři mohou udělat něco pro své zdraví a odpočinout si.

Měli jsme možnost přihlásit se na některé výlety. Většina z nás se rozhodla pro večerní výlet do Zadaru. Starobylé město má spoustu památek. Mezi nejdůležitější patří kostel

sv. Donáta, římské Forum, kostel sv. Anastazie, archeologické muzeum s pokladem. Žádný turista si nenechá ujít Mořské varhany, vybudované v roce 2005, které se nachází blízko přístavu. Varhany vydávají už při menším vlnobití líbivé tóny. Je to soustava 35 trubek, ve kterých jsou píšťaly, které hrají 7 akordů z 35 tónů. Další atrakcí je Pozdrav slunci, který se skládá z 300 skleněných desek ve tvaru kruhu. Pod průhledným sklem jsou solární moduly, které v noci vyzařují barevná světla a také dávají elektrinu k osvětlení celé promenády. Ti, kteří absolvovali výlet lodí do národního parku Kornati a Telaštica se slaným jezerem se vrátili s překrásnými zážitky.

Pakoštane 2015 - foto: Slámová Marie

Všichni účastníci rekondici u moře i cestu autobusem zvládli v pohodě a těší se, že si ji zopakují v roce 2016 v Biogradu na Moru.

Druhý pobyt se konal začátkem září v Sezimově Ústí v hotelu Mas. Ten, kdo tam jednou byl, rád se tam vrací. Vždy jsme tady byli spokojeni s ubytováním, výbornou kuchyní, se službami delegáta, který se stará o výlety a zábavu. Bazén je k dispozici zdarma, všechny procedury jsou v budově hotelu. V roce 2016 se uskuteční ve dnech 2. - 9. října.

Zamyslete se nad vši krásou, která je denně kolem vás, poznávejte a obohacujte svůj život.

Lázně Hodonín se rozrůstají

Margita Adamová

Lázně Hodonín jsou jedny z nejmladších lázní. Nachází se v srdci moravského regionu Slovácko, nedaleko hranic se Slovenskem a Rakouskem. Hodonín je taky rodištěm prvního československého prezidenta T. G. Masaryka, a proto je v Hodoníně i Masarykovo muzeum.

Přesně 1. 7. 1979 byly Lázně Hodonín slavnostně otevřeny. Do té doby byla Lázeňská léčba Hodonín součástí Lázeňské organizace Luhačovice (tehdy zde bylo 166 míst pro pacienty). V roce 1993 získalo léčebnu do svého majetku město Hodonín, a tak vznikly samostatné Lázně Hodonín. V roce 2006 zahájila provoz

nová přístavba bezbariérově propojená s původní lázeňskou budovou Jindřich. V novém pavilonu Eva je vše pod jednou střechou, kompletní lázeňské péče i další služby jako kosmetika, kadeřnictví, pedikúra, manikúra atd. Krásné prostředí doplňuje malebný park doplněný hodnotnými výtvarnými díly. Léčebná minerální voda „solanka“ je jodo-bromová léčivá minerální voda, která se čerpá z vrtů, které patří k nejhlubším v České republice. Pohodové prostředí lázní je ideálním typem pro úspěšnou léčbu, ale i dokonalou regeneraci. Jsou to navíc lázně rodinného typu. Budova Eva má kapacitu 104 lůžek a vlastní balneoprovoz. Tento pavilon využívají především samoplátci. Je zde klid, pohoda, klimatizované pokoje a další lázeňské prostory. Musím pochválit velmi kvalitní zdravotní péči, zkušený zdravotní personál a jeho vstřícný a lidský přístup, za což je velmi kladně pacienty hodnocen. V pavilonu jsou dvě jídelny a restaurace. Volný čas je možné trávit na tenisových kurtech nebo ve fitcentru, je možné půjčit si kolo nebo turistické hole a podívat se do malebného okolí.

Lázně Hodonín

Město Hodonín má historické náměstí s překrásnou budovou radnice. Ve městě se nachází Galerie výtvarných umění, Muzeum naftového dobývání, Zoo, centrum vodní turistiky „U jezu“, Bažův kanál. V prostorách lázeňského parku jsou k dispozici venkovní hry. Je zde rovněž krásná procházka nebo posezení. Kulturní pracovnice Mirka Čermáková se stará o bohatý a pestrý kulturní program, nudit se nikdo rozhodně nemusí, protože její nabídky kulturního vyžití jsou mimořádně pestré a bohaté na aktivity různého typu, taneční a hudební večery (jezdí sem řada umělců, osobností a souborů), divadelní vystoupení, módní přehlídky a zájezdy do okolí. Nedaleko jsou Mikulčice, zámek Lednice, Milotice, Strážnice a strážnický skanzen, vinné sklepy v Čejkovicích, Mutěnicích, Prušánkách ..., CHKO Pálava, Bílé Karpaty. V průběhu celého roku v Hodoníně bývají i folklorní, hodovní slavnosti, vinobraní.

Ke zlepšení a rozšíření služeb lázeňských hostům, ale i volně přichozím návštěvníkům poslouží nově zbudovaný pavilon „Denní lázně“. Jeho provoz byl 25. 9. 2015 slavnostně zahájen za přítomnosti četných a významných hostů a 12. 10. 2015 proběhlo otevření pro veřejnost. Stavba trvala rok a měsíc! Budova je velmi moderní a atraktivní, její tvar vám může připomínat lotosový květ. Nový pavilon nechalo postavit město a taky

je jeho vlastníkem, stál 94 milionů korun (30 milionů poskytnuto z dotací), autoritou projektu je Regina Kubrická. Důležitou součástí stavby je parkoviště pro 43 aut.

Co všechno se nachází v Denních lázních? Je zde relaxační bazén, dvě whirlpoolky, čtyři sauny - jodová gradovna, parní koupel, koupel horkým vzduchem, solná parní lázeň, kryokomora, světelná a laserová terapie, vyhřívané lavice s Kneippovou léčbou a odpočívárna a další. Co je jodová gradovna? Je to léčba, inhalace jodové soli rozptýlené v prostoru. Vlhkost,

teplota a množství soli jsou regulovány automaticky. Je velmi léčivá a prospěšná, zdraví přispívá díky blahodárným výparům jodové soli. Parní lázně zase uvolňují svalstvo pohybového aparátu a vedou k celkové rehabilitaci a relaxaci, posilují imunitní systém a zbavují tělo toxických látek. Mohla bych pokračovat, ale věřím, že jste všichni již zvědaví a přijedete se do lázní podívat. Mnohým se tady snad natolik zalíbí, že se sem budou pravidelně vracet. Vždyť lázně vám posílí to nejcennější - zdraví.

Spanilá jízda rokem 2015

Petra Uhrová,
za spolek Koňské stezky Podluží

Pomalou končí další rok, který pro náš spolek hodně znamenal. Změnilo se nám vedení, prošli jsme přeregistrací, ale hlavně jsme úspěšně zorganizovali všechny naplánované činnosti.

Navštívili jsme koňské akce v Kunštátu na Moravě a Pardubicích. S našimi koňmi jsme nahlédli do tajů historie v Mikulčicích a v létě jsme uspořádali Den koní.

Konal se již 5. ročník. Počasí jsme měli krásně slunečné. Škvárové hřiště bylo pečlivě zaléváno, aby se nám neprášilo od kopyt. Ranč Ostředek poskytl zázemí v podobě občerstvení a zajistil zdařilý průběh. Svátek koní zahájili vozatajové. V této soutěži „O pohár starosty města“ své dovednosti ukázalo deset závodníků, z toho dvě slečny. Vítězem se stal Ladislav Kratochvíl, který jel za ranč Podluží z Moravské Nové Vsi. Sedlové závody jsme tentokrát rozdělili

Den koní 2015 - foto: Petra Uhrová

lili do dvou kategorií, zúčastnilo se 17 jezdců. První rychlostní soutěž v barelech vyhrál také L. Kratochvíl. Druhá soutěž - vlajková - byla na přesnost. Zde si odnesl cenu Michal Chrástek z Klobouk, který vyhrál i cenu „Pohár rančera“.

V průběhu odpoledne nám své taneční dovednosti ukázali účinkující ze skupiny Country Rebels z Charvatské Nové Vsi pod vedením paní Vojtekové. Malá komplikace se vyskytla, když své vystoupení na poslední chvíli odřekl Miloslav Simandl z Blatné. Zlomil si klíční kost, proto bohužel nemohl přijet. K naší radosti narychlo přislíbila účast Dáša Rozsivalová, která se také věnuje přirozené komunikaci se svými koňskými.

Zdařilé odpoledne zakončila scénka s názvem „Přepadení párečku“. Navazovala na úspěšný příběh, kdy nelítostný bandita Markučio unesl spanilou Žakelínu. Story začala „optimisticky“, a to popravou darebného jinocha. Soudce Kubalíno s nesmlouvavou radou banditu odsoudil za jeho hanebné činy. Už mu visela oprátka kolem krku, ale v tom vpadla na náměstí Markučiova banda a osvobodila ho. Všichni odcválali do úkrytu v horách. Na druhé straně našeho poklidného městečka Los Lanžotos se chystala svatba Fabícia a Žakelíny. V jejich velký den velevážený Kubalíno, otec Žakelíny, vedl svou dceru k oltáři jak největší kápo. V průbě-

Den koní 2015 - foto: Petra Uhrová

hu mše však vtrhli banditi do dveří a bylo po svatebním veselí. Markučio a Fabício se jako čestní gentlemani odebrali z kostela ven. Při drsném souboji Fabi utrpěl ránu, ale nedal se, trefil Markučia přímo do srdce. A jak to dopadlo? Dobře - vzali se. ☺

Hubertova jízda ukončila naši spanilou jízdu v této sezóně. Konala se 7. 11. na oslavu svátku sv. Huberta, patrona všech honů. Vydali jsme se cestou - necestou, polem - nepolem, lesem - nelesem ke krásnému loveckému záměčku. Počasí bylo ze začátku deštivé, ale pak se umoudřilo. Pohansko s podzimním padajícím listím dodávalo správnou atmosféru této slavnosti. Sedlo provětralo okolo 35 jezdců a za nimi své koně s vozy popohánělo šest vozatajů s plně naloženým osazenstvem. Hlavním vedoucím v sedlech byl Zdeněk Uher ml. (Fabiš), vozataje lesní cestou k Pohansku vedl jeho otec Zdeněk Uher starší. V cíli jsme si odpočinuli, zahřáli něčím teplým a netrpělivě čekali, kdy začne hon na lišku, kterou představoval Jiří Krásný. Kvůli bezpečnos-

ti byl liščí ocas schován na rozlehlé louce ve stromech, neboť tráva byla promáčena od deště. Nejšíkovnějším hledačem se stal Tomáš Veselský z Pony ranče v Klentnici. Na zpáteční cestě všemi barvami vymalovaný lužní les, zámeček Lány a lesní cesta k Šulákovým vratům dodávaly vyjíždě krásné a nezapomenutelné zážitky.

Zahrádkářský podzim

Jaroslav Třetina

Po několikaleté přestávce pořádala zátkem září ZO ČZS v Lanžhotě výstavu ovoce, zeleniny a vinných hroznů. Kdyby

Foto: Bařková Dana

před lety bývaly tyto výstavy velice úspěšné. Bohužel průběh letošního, zejména suchého léta nebyl pro zemědělské produkty příznivý. Trochu jsme se obávali o počet exponátů. Nakonec byl sál Společenského domu vzorky téměř zaplněn. Většina vystavovatelů patří k členům ZO, ostatní občané jako by nic nepěstovali. Podobné to bylo i s

Závěrem bychom vás rádi pozvali na 9. ročník svatoštěpánského žehnání koní. Jako každý rok nás najdete na Náměstí v 2. svátek vánoční.

Těšíme se na vás a děkujeme za projevenou podporu! ☺

návštěvníky, takže největší radost měli organizátoři z rozzářených očí nejmladší generace, pro kterou byla výstava zpřístupněna následující den. Vystavené ovoce se pak dostalo k dětem přes školní jídelnu.

V sobotu 10. října zajistila ZO zájezd na celostátní prodejní výstavu Floria do Kroměříže. Po dopolední návštěvě výstavy jsme měli možnost prohlédnout si město a na závěr jsme navštívili vinařství Abart sídlící v historických sklepech na Velehradě. Firma se zabývá výrobou vý-

Foto: Bařková Dana

hradně přívlastkových vín, které archivuje, proto jsme ochutnali sortiment od ročníku 2011 po rok 1999.

V pondělí 16. listopadu se sešli vinaři k prvnímu přířuknutí novým vínem ve

vinařství J. Uhra. Naplánováno je žehnání vína na 27. prosince ve Společenském domě, kam jsou zváni i občané, kteří víno nepřinesou.

Jak je to s vodou, a co bude dál!?

Mgr. Antonín Hostina,

předseda spolku „Soutok Lanžhot a lesní úsek Tvrdonice“

Rok od roku pozorujeme stále větší úbytky vod, jak spodních, tak dešťových. Rok 2015 je za 60 let vyhodnocen nejsušším rokem a jižní Morava vede republikovou tabulku s nejnižším množstvím dešťových srážek. V budoucnu se nedá předpokládat, že se tento stavlepší. Spíše se budeme muset připravit na skutečnost, že se bude časem voda vyvažovat zlatem. Pokud se nevrátí zimy s dostatkem sně-

hu, můžeme počítat s tím, že letní horka nám budou postupně vysušovat studny, voda bude stále dražší a VAK Břeclav nám to jednou spočítá. Tento stav není jenom o spodní vodě, ale i o zádržnosti vod v krajině. Pamětníci si dozajista vzpomenou, jak vypadal rybník Kout před 40 lety a kolik bylo kolem Lanžhota vodních nádrží, ve kterých byla voda tak čistá, že se dala pít. Zkuste se napít vody z potoka dneska, dostanete tyfus. Kdo je tomu na vině? Počasí ovlivnit neumíme, ale máme možnosti s vodou lépe hospodařit. V této oblasti máme velké rezervy.

Kyjovka - první most, foto: Antonín Hostina

Od začátku založení našeho spolku upozorňujeme na žalostný stav našich vod, ale nikdo nás nechtěl slyšet. Obec měla jiné priority. Věříme, že s novým vedením města dojde ke zlepšení žalostného stavu vod. Podívejme se na Kyjovku, ve které plavali všechny druhy sladkovodních ryb. Dneska je Kyjovka stoka bez života. Břehy Kyjovky jsou zarostlé tak, že se ke korytu nedostanete, a stromy se smutně kloní do bahnitého koryta. V oboře Soutok je tento stav Kyjovky ještě žalostnější. Voda si hledá nové koryto, protože původní koryto je plné vyvrácených stromů, které tvoří neprodyšné překážky vodě. A tomu-

to stavu není na vině pouze stále zmiňovaný bobr evropský.

Naši předci se vodám věnovali podstatně lépe. Právní norma z roku 1938 nařizovala majitelům pozemků, kteří měli na řece aktivitu, povinnost v zimních měsících čistit koryta řek. Co děláme my? Plundrujeme přírodu, likvidujeme větrolamy, remízky, rozoráváme polní cesty a cesty kolem vod. Podívejme se na Caju za starým hřištěm, Širokú a Úzkú caju, Zavezený járek, Čtvrtý járek atd. A když ochotní majitelé pozemků u Široké caje vyčistí koryto potoka na vlastní náklady, tak je ještě udáme a dostanou finanční postih.

V celém katastru nenajdeme jediný vodní tok, o kterém můžeme říci, že by skýtal dobré podmínky k rekreaci občanů. S vodními nádržemi a rybníky je to obdobné.

V posledních desítkách let se představitelé obcí a měst věnují pouze myšlence ochrany před záplavami, kterou si nechali vnutit od Povodí Moravy. Neslyšíme nic jiného, než že hrozí stoletá a tisíciletá voda, ale od nikoho neslyšíme, že může přijít „stoleté sucho“. Nechali, jsem si naivně vnutit záplavové zóny v místech, kde v životě voda rozlitá nebyla. Vyhazovali jsme statisíce z obecních rozpočtů za projekty na budování protipovodňových hrází, místo abychom koryta a břehy řek čistili od nánosů a sedimentů. Proč to všechno je? Budování protipovodňových hrází je pohodlnější na čerpání finančních dotací. Navíc na protipovodňové hráze jsou dotace podstatně vyšší než na čištění koryt řek (revitalizaci toků). Zaklínadlo, že se koryta řek nesmí čistit z důvodu ochrany „škeble rybníční“, již dávno není pravdou.

Caja Kazábek, foto: Antonín Hostina

Navíc v Kyjovce v současné době žádnou škebli, ani jiný život nenajdete.

Louky, které byly kolem Lanžhota s vysokou schopností zádržnosti dešťové vody, již nejsou dávno pravdou. Všude vidíme zhutnělou půdu, do které se vysévají pouze obilniny jednoduché na pěstování. A když se neurodí? Nic se neděje. Pojišťovna škody na úrodě uhradí. Kdo uhradí škody na zdravém životním prostředí?

Vyzýváme všechny, kterým není tento žalostný stav přírody pod Lanžhotem lhostejný, aby tlačili na komunální politiku a Region Podluží k vytváření zdravého životního prostředí a obnovu krajiny. Dost je betonových monster a rozhleden po krajině. Může dojít doba, že se nebude z rozhleden na co dívat a po chodnících nebude kam chodit.

Starodávná jeseň

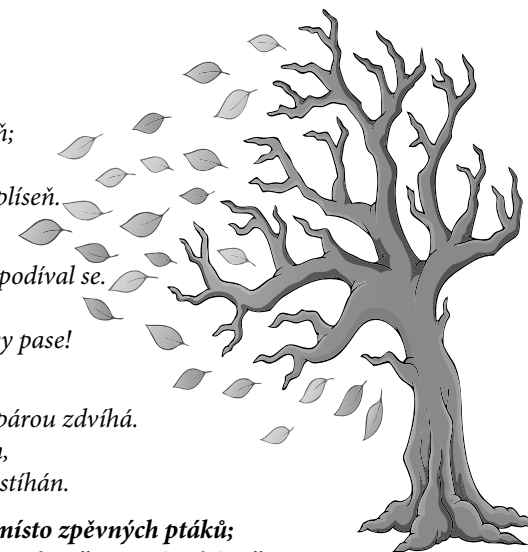
Josef Jožulka Uher

*Jak z větve lípy na spadnutí suchý list,
podzimu života vítr, utrhl mi od úst píseň;
přes oči počíná mi babí léto příst,
bělavou bavlnkou, která řasy barví jako plíseň.*

*Kam píseň doletí a koho potěší,
neptám se, nezvedám víčka, abych za ní podíval se.
A komu smích dá, koho v pláči utiší...
Vyhližím, jestli už Vašek v Jasanové krávy pase!*

*Za přímrazků si nohy hřeje v klapoších,
ze kterých teplo ven, z krávy vypadlé, se párou zdvíhá.
Pak večer kocarem nám práskne po uších,
jak stádo ulicí žene domů, nocí v patách stíhán.*

*Na holých haluzích sedí němé hvězdy, místo zpěvných ptáků;
Zbaven pout větru si naposledy zpívám jednu "smutnou takú..."*

V básni se vzpomínáním vracím do druhé poloviny let třicátých minulého století. Po obsazení Československa nacistickým Německem skončila staletá éra **pasení krav a koní na loukách pod Lanžhotem**. Ale i v rovině dnešních polí směrem k Břeclavi. Především v okolí sošky sv. Jana, kde u jednoho místa, na němž **podnes** vyrůstá palach - rákos, dlouho přežívalo pojmenování **U stáváňá**. Důvod? Vysvětlila mi stařenka Uhříčka (1875-1967). Prý se tam rozlévala malá **uža - louže**, kolem níž **stávala** stáda krav a koní, když se přicházela napít. Proto ne u **stávání**, ale **U stáváňá**! Ve verších vzpomenuť **Vašek**, byl sedlácký synek Václav Uher Fabiš z Dolní ulice. **Kocar**, kterým se dovedně jako kovboj rozpráskával v Nové ulici, ve slovníku spisovné češtiny uveden není. Pouze prof. Fr. Svěrák v knize Nářečí na Břeclavsku a v dolním Pomoraví, vysvětluje slovo kocar takto: **pastýřský prut**,

bič, karabáč. Doplním, že bez dřevěné ručkojeti a různě dlouhý a silný (někdy až dva - tři metry). Co pan profesor nevysvětluje je **klapoš**. Tímto slovem se u nás nazýval **kravinec**. Skutečně po vypadnutí z krávy teplý. Na pastvu krav si pamatovala i naše mamička (1907-1986).

BYKOVÁNÍ - BYKOVAT. Co tato slova znamenají, věděla něco málo naše mamička. Mnohem více její otec, náš starý tatíček Michal Černý - Štajara (1873-1967). Ale nejzasvěcenějším pamětníkem byl pan **Pavel Bystřický (1904-1975)**. Uvedl, že se jednalo o **pojmenování zvláštní pastevecké hry, provozované pouze lanžhotskými pasáčky tam, kde pásávali**. Ještě někdy v šedesátých letech minulého století seznámil s jejími pravidly členy lanžhotského muzejního a vlastivědného kroužku a prakticky jim ji předvedl na Sokolském tam, kde jsou dnes kurty. Mně potvrdil, že si skutečně promrzlé bosé nohy v těch

klapoších ohřívali a než šli domů, tak si je poumývali v Caji...

Záhada mlýnského kamene! Ale ano, s pastvou a pasáčky má co do činění. Trpělivě čtěte. Ve druhé polovině padesátých let dvacátého století jsem často a rád poslouchal **vyprávění stařečka Josefa Mikulíče - Majdáka (1876-1972!)**, s nímž jsem se setkával na fotbalovém hřišti na Pastvisku. Co ten toho věděl a hlavně pamatoval! Jednou mi rozprávěl o tom, jak jako pasáček pásával s kamarády kluky na pastviskách krásy nebo i koně. A to v oblasti dnešních polí zvaných Padělky, za střediskem JZD až po Kazúbkovy mostek. To všechno bývala rozsáhlá pastviska. Ten kousíček travnaté plochy starého fotbalového hřiště na Pastvisku je jejich **vzácným pozůstatkem!**

Zbystřil jsem naslouchání, když se zmínil o tom, že kousek od můstku na Kazúbku, na okraji pastvisek, se vynacházel těžký, velký **mlýnský kámen**. Oni, pasáčci, prý na něm rádi sedávali, když byl sluncem vyhřátý. Teď si jistě říkáte, zrovna jako já tenkrát, kde by se až u Kazúbkového můstku na široké caji, vzal **mlýnský kámen**, kde že by se tam nějaký mlýn mohl nacházet, a kdy? A tu jsem si vzpomněl na pana **Otakara Soukupa**, kdysi tajemníka místního národního výboru. Mne a tehdejšího obecního kronikáře **prof. Pavla Holobrádku** informoval, že když se na Kazúbku nahrazoval dřevěný můstek betonovým, prý ještě za Rakouska-Uherska, tak ti, co tam pracovali, našli **mlýnské kameny**, nějaké **nádoby** a jiné věci, možná potvrzující pověst, že kdysi moc a moc dávno stával na Kazúbku opravdu mlýn. Skoro všechno, co bylo nalezeno, mělo skončit v nejmenova-

ném **vídeňském muzeu!** Mlýnský kámen na pastvisku nechali? Ale jak jej tam a kdo „vykutálel“ od caje přes návršíčko? Ne-nechme se strhnout k ukvapeným konspiračním teoriím. Leč pravdou asi bude jen to, že stařeček Majdák jako kluk - pasáček skutečně s kamarády při pastvě na **mlýnském kameni sedával...**

Zaniklou éru pasení na lanžhotských loukách, do které patřily i životy pasáčků, připomíná moji generaci ještě jedno pouze v Lanžhotě používané pořekadlo. Jestliže jsem se jako kluk ukázal na ulici s velkým krajícem chleba a střetl mne nějaký stařeček, řekl mi: **Ěj, Jozinku, s takovým krajícem můžeš jít aj zavrátat!** Jak tomu máte rozumět? Krávy nebo koně se uměli často rozbíhat i na taková místa, která byla pro ně zapovězená. A tak pasáčkům nezbylo nic jiného, než je zahánět zpátky na správná místa pastvisek, zahánět - vracet - **ZAVRÁTAT!** Stalo-li se něco takového v okamžiku, kdy se některý z pasáčků posiloval větším krajícem chleba, nestačivší se o něj s kamarády rozdělit, říkali mu: **Tak, a můžeš utekat - jít aj zavrátat!** Protože posilněný, bude mít více sil než oni...

Starodávná jeseň... I ta s pastvou krav a koní, těch především, je však stále a nejvíce z minulosti k nám navracována **pěsničkama!** O nich vám už psát nemusím, znáte je...

Leč pokud vám někdy venku v přírodě chlad a mráz zaleze i do takových bot, o jakých se pasáčkům ani nesnilo, **klapoše už pro zahřátí nehledejte!**

Květy ocunů jako plamínky svíček drží za ně smutek...

Roráty

Josef Jožulka Uher

*Sněhem s námi brouzdala se na **roráty** do kostela Zima; někdy s fujavíci, mrazu plné kapsy. Jak jsme šli, tak ospalost z nás krutě ztěžka vylétala, vítr tahal uši, ale dorážel i na psy.*

Ani v chrámu nebylo jak zahřát těla prochladnutá, všem nám kouřilo se od úst, s každým písně slovem. Někdy duši, spolu s nohou, záblo, jak by byla zutá. Ó, oč lépe by nám bylo pod vyhřátým krovem!

Potom pádili jsme do obecné školy, k teplu kamen. Drkotání zubů pomalu nám tichlo v ústech. Teprve až usedli jsme, zima odpadla nám z ramen, Ale často úkryt hledala si v našich kostech.

Roráty z dětství romanticky vidět, staroba nás svádí. Pravda je taká: Nechodívali jsme na ně vždycky rádi!

Domýšlím se, že málo dnešních školáků ví, co to ty **RORÁTY** jsou. Mimo moji představu je dohad, kolik z nich na roráty chodí. Považuji tedy tento prozaický dovětek k básni za nutný. Slovník spisovné češtiny pro školu a veřejnost uvádí pod heslem **RORÁTY** toto: **katolické adventní ranní mše, zpěvy při ní znamenají zpívat roráty.**

ADVENT jsou čtyři týdny před Vánocemi. Rorátní mše byla sloužena o každém všedním dni v půl sedmé ráno. Proto jsme se po ní už domů vracet nemohli, ale pospíchali jsme rovnou do obecné školy. Vstávat v zimě /a ony tehdy zimy bývávaly, jak se patří/ zpod tepla duchny do tmy jako „v měchu“ a mrazem zalézající ne toliko pod nehty, nebyla žádná slast. Co naplat, vůle našich rodičů a pana faráře bývala silnější té naší.

Tím, co dovolovalo ostrí ledového větru zařezávat se nám až do kostí, a dokonce se

za námi cpát do kostela samotného, bývalo naše tehdejší oblečení a obutí. V tom, v čem jsme na roráty a do šundátu /školy/ popobíhat museli, nevyšli by dnešní školáci ani na pár kroků na dvůr! Jistě, bývali jsme otužilejší, to nám však v obraně před mrazem mnoho nepomáhalo. Život na konci let třicátých a v první polovině čtyřicátých minulého století už takovým byl a neměl slitování. Zpod jeho vlády a vůle nebylo škvíry k útěku. Jedno bylo zajímavé: když už jsme se tulili v kostele jako v řeznické ledovni, tak i přesto jsme vyzpěvovali pěkně, dvouhlasně a fortissimem. Rádi, z víry a vzdoru, který jsme měli v genech po předcích. Všichni jsme přece byli **lanžhotské krve**, kterou jsme také v sobě i cítili a střežili si ji.

Až do roku 1929, kdo ví po dobu kolika desetiletí, bylo zde ještě něco, co věřícím „zarubávalo cestu“ na roráty. **TMA!** Pro nás dnes nepředstavitelná tma. V hla-

vách pověřivých plná bosórek a hažurů. **Tma...** Proč zrovna tma, když tato i v současnosti provází každou noc? Jenže až do výše uvedeného roku nebyl Lanžhot **elektrifikován**, prostě nebyla do něho zavedena elektrika, která by v uličkách, ulicích a na placích rozsvítila na sloupech elektrického vedení žárovky pod plechovými pokličkami a světlo vnesla i do domů a kostela.

Jak si lidé, ne pouze věřící, pomáhali? Čím si na cestu neprošlapaným a neodklizeným sněhem i nad kolena, kdy mráz starým lidem i pod kožuchy a vlnáky vyzobával zrnka tepla až z morku kostí a školáci tahali za sebou ospalost jako vlečku z olova, **svítili**? Zvláštními, jenom

pro takový účel vyrobenými **lucerničkami - laterničkami** ze dřeva a skla, s držákem do ruky, uvnitř se zapálenou svíčkou. Pozorovatel v ohradce kostelní věže, kol dokola se rozhlížející, mohl by si myslet, že se do chrámu **slétají Karafiátovi svatojánští broučci s lucerničkami**. Když bylo zataženo a nechumelilo se... Jaký to krásný obrázek naší představivosti!

Roráty: ať už jsme se někdy kvůli nim i nabečali /naplakali/, klube se z kukly našeho vzpomínání motýlek přání, u muziky po pěkné písničce známé jako - **ÚVRA-TÍ!**

Kdepak, zimy a roráty se vracet budou, ale ty naše už ne...

Rybáři romantici

Josef Jožulka Uher

FRANTIŠEK ŠINKO
19. 2. 1926 / 4. 11. 2010

JOSEF TUREČEK
16. 11. 1927 / 18. 5. 2014

Je mnoho věcí, které odhalují v osudu každého člověka pravé jádro jeho povahy. Takovým silným pro-
věrovatelem nitra lidského tvora je **jeho vztah k přírodě a chování se v ní**. Věřím, že ti dva výše jmenovaní by před takovým soudem obstáli na výtečnou. V míře a po-
vaze, které mi dovolují pasovat je za **romantiky**.

Starší **Franta** se narodil ve spodní lanžhotské ulici starého názvu **Dolní**, pár

foto: Bohumila Stýblová

kroků od hospody **U Bartošů** a humnem v sousedství **limpínského uže /louže/**; tam také svět živých i opustil. Přezdívku, jak už to v Lanžhotě bývalo, je a bude, měl, pokud vím, pouze tu, kterou jsem mu dal já, jeho mnohem mladší a dosti pozdní kamarád /snad cáklý rodokapsovým Divokým Západem/: **Šupinatý Paddy**. Přijí-

mal ji s laskavým úsměvem, ale když jsme si spolu povídali, třeba v jeho úžasném skleníku nespočetného druhového množství kaktusů /však o něm jako o vášnivém a vysoce odborném kaktusáři psal i okresní tisk/, byl mi Frantou. Těžko si i dnes vysvětluji, jak my dva jsme se vůbec spolu seznámili a kdy, jestliže já jsem k rybaření a ani kaktusářině ani jen „nepřičichl“, uhranutý fotbalem, knihami, zpíváním a muzikou. Ale měli jsme se rádi, leč nikdy mne nepřestane trápit svědomí, že na posledních milích jeho životní štreky jsem se mu tak vzdálil. Snad mi odpustil, neznaje hněvu...

Mladší **Jožka** přišel na svět v domku v nejstarší lanžhotské čtvrti **Súhrady** /rád se cítil **Súhradčanem**/, nedaleko proslulé **súhradské uže /louže/** a **Boží muky**. Tam i po mnoha letech, kdy si postavil dům, v mluvě Starolanžochanů, **na Strážách**, dojížděl na kole do zahrádky, v sousedství rodného domku. Za svým velmi dobrým kamarádem Frantou se do „**věčných lovišť**“ vydal z nemocnice. I duchem už před tím mimo Lanžhot. Zpěvačka Růženka Kyclová - Vališová mi kdysi šeptem prozradila, že mezi nima děvčatama měl fešácký Jožka přezdívku **Panenka**. Nevysvětlila mi proč a já jsem se ho na to nikdy nezeptal. Moje ještě povrchní přátelství s ním začalo už v létě roku 1947 na skautském táboře za Rarbokem na Slovensku, v Malých Karpatech, pod horou Vysoká, na kterou lze dohlédnout i od nás z Lanžhota. Trvalejší, hlubší a hodně pozdní pouto kamarádství nám „nasadil“ náš společný zájem o **poezii, místní historii, nářečí** a můj **obdivný vztah k jeho fotografickému dílu** obdivovatele krás lužního lesa a jeho tajemných i netajemných

romantických zákoutí a scenerií, kterým daroval nesmrtelnost tisíci fotografiemi. Po Lanžhotě měl několik „štací“ přátel, které týden co týden objížděl na kole. Mně patřilo **páteční odpoledne**, po vzoru tzv. **pátečníků**, tj. pátečních hostů u T. G. Masaryka, vedených Karlem Čapkem. Dlouholetí čtenáři zpravodaje Lanžhot si jistě vzpomenu na několik mých článků, Jožkovi jako rybaři, ale hlavně fotografovi a básníkovi, věnovaných. Ještě v předposledním roce jeho života se mi zdál nezdolným fešákem, zdaleka se očím na vědomost dávající svým bílým vlasem. Když mu do něj přestalo svítit slunce navždycky, uvědomil jsem si, že lanžhotskou přírodu i jeho ulice opustila další osobnost, jako v dějinách Lanžhota mnoho jiných, předcházejících...

Franta a Jožka nerybařili vždycky společně. Často se vydávali na místa svých oblíbených rybářských lovišť sólově. Nejprve, mladší a fortelnější, na bicyklech, ale jak je vzalo kolem ramen stárnutí, nastartovali své „mašiny“, přesněji udáno motorky **Pionýry**. Hned zkraje tohoto odstavce je třeba dodat, že krédem jejich rybaření nebylo **chytit rybu za každou cenu**, ale počítali s tím, že když ji neuloví, nikdy se domů nevrátí bez „**kořisti**“. Tou byly další nové dojmy z pozorování přírody živé i neživé. A ještě něco: začali i končili jako udičkáři! Nikdy nezběhli k **čereňům** nebo **páškám**! Nikdy to nezkoušeli ani chytáním ryb **rukama v kořenech keřů a v pecích břehů Járku**. Je to zajímavé, že od prvního mostu po Palanskou špic nazývali Lanžhočané Kyjovku **Járkem**! Po první most od Kostic to byla Kyjovka a v lese od té Palanské špice zase Kyjovka. A když už jsem vzpomenu lov **do ruk**, tak

budiž v mé vzpomínce uvedeni ti, kteří byli v tomto způsobu lovu nepřekonatelnými mistry: **pánové Ruda Vrbík, Tonda Nečas a bratři Jara a Mojek Bartošovi / Pšovani!** Dnes už by stejné lovy Kyjovka – Járek neumožnila – zabahněná a zašpiněná!

Ale v pár letech po druhé světové válce byl u nás uskutečňován ještě lov ryb **chlopkáním koší!** Častěji po povodni v rybníku v Kútě, ale i v mnohých jamách a mrtvých ramenech podél lesa. Myslím si, že to byl bídou vynucený lov hlavně mužů z rodin mých kamarádů z Vagonové kolonie - **z Vagonky.** Stále mám v paměti zážitek z let mého jinošství. To jsem jednoho už pozdně podzimního dne jel na kole **Jasenovou** cestou, když tu jsem z ní zahlédl v mrtvém, vodním rameni zvaném **Létalovka**, kousek od **Gajdovky** /mezi nima mívali náš starý tatíček Michal Černý - Štajara louku, tak jsem to tam dobře znal už od dětství /, dva **chlopkající muže!** A to už byla při březích **ledová stráž!** Seskočil jsem a šel jsem se podívat, kdo ti otužilci jsou. Nevěřil jsem svým očím: dva kmeti z Vagonky, **Ondrysa**, řečený **Ondryščák** /proslulý lovec ondatr!!! /, a stařeček **Michl**, u něhož jsem byl jednou na besedě, když jsem sepisoval báje o **bosorkách** a stařeček Michl byl jejich znalcem, jak se mi chlubil. Chvilí jsem ty **starce** při jejich **chlopkání** pozoroval, ale chladno na nohy mne zahnal zpět na cestu a domů.

Nedivme se, že tenkrát /a vidíme to dnes v TV v cestopisných filmech, zachycující život domorodců v pralese/ byla v rodinách nouzí trpících dobrou **každá ryba**, malá třeba jako dlaň, o nějaké **podměrečnosti** či **nadměrečnosti** nebyla nikdy ani

řeč. Vždyť ryby, a díky Bohu a přírodě, že jich tenkrát bývalo pod Lanžhotem habaděj, se na stůl chudobných dostávaly jako jediný druh **masa!** Nepohrdlo se s nima ani v naší rodině...

/Cítím, jak mi někdo tluče prstem na čelo a do ucha šušká: A, Jožulko, nezapomeň, že sme chytávali ryby, hlavně ščuky, aj na drátěné oka, keď stály pod listama a ani sa nehly! Nebo **grunтовnice**, na ty zapomněls? Kamaráde, vím, vím, ale mně jde dnes především o **Frantu a Jožku**, kdy jsem přece jenom něco navíc napsat musel. Nechal jsem se k tomu strhnout.../

Víme, co dovedl v literatuře, přesně řečeno v poezii, **Jožka**. A co **Franta**? Ten pero nebo tužku do ruky vzít neuměl? Měl ji pouze **pro udičku a kaktusy?** Představte si, že ne. Překvapilo to i jeho dceru paní Dášu, když v otcově pozůstalosti náhodně nalezla **pět linkovaných lístků, stránek z malého notýsku.** A co na nich? Tiskacím písmenem vyvedený text, kterému jeho autor, otec paní Dáši, dal titul **VZPOMÍNÁM.** Čteme...

Kyjovka, která se točí kolem poloviny Lanžhota, to bývalo naše útočiště různých her, které se sem tam neobešly bez ubalené cigarety z vrbového listí. Vykouřená potajmu v „búdě“ z vrbových proutků na břehu Kyjovky. Její pomalý proud, který byl vždy plný ryb všeho druhu, pokaždé nás navnadil k tomu, že jsme si udělali háček ze špendlíku, k němu jsme mamičkám odmotali ze špulky nit, husí brčko jako štupek a někdo někde na dráze našel olověnou blombičku a byla udička hotová. Vrbových prutů byl výběr. A hurá na lov: pletníci, běličky, ogoši - okouni už čekali. Zhruba jsme je kudličkami zbavili šupin - oškrabali

a už se mohlo opékat! Že nám chutnaly, o tom žádné pochybování, hladní jsme bývali jako vlčata.

Mám ve znaku /narodil se ve znamení/ RYBU, a proto můj život patří rybařině, tomuto krásnému koníčku, kterého se dalo bohatě užít v naší podlanžhotské nádherné přírodě.

Naše Státní lesy svého času taky prodávaly povolenky na Kyjovku. To byla pohoda a krása: les, voda, klid, ptáčky, vysoká, divočáci... A když se chováte tak, jak se má rybář a nejen on, u vody v lese chovat, tak se vám podaří, že uvidíte veverku, jak chce vybrat hnízdo ve vrcholu vrby. Ale rodiče ptácat nebo ještě vajíček jí brání a ubrání. Nakonec ji donutí k útěku a to elegantním skokem na druhou stranu Kyjovky. Toto se dá vidět v lesních úsecích Kyjovky.

Možná, že vám kuna přivede ukázat své potomky a na hromadě dřeva se předvádí se svými dovednostmi. Snad budete mít i takové štěstí, při kterém vám usedne mládě našeho drahokamu ledňáčka na váš udičkový prut, aby si odpočinulo, zatím co jeho rodič s obavami a pískotem poodletěl kousek dál, otočil se a varovným pípáním upozorňoval na nebezpečí, za jaké vás považoval. A já zatím hleděl, tiše jako pěna, na tu nevšední krásu. Přitom jsem si moc přál, aby mi nezabral kapr, na kterého jsem měl políčeno. Než jsem se však nadál, přiletěl už asi počtvrté rodič, brnkнул mi do prutu, mládě shodil a už spolu odlétali, kdo ví kam.

Takových zážitků u vody je spousta. Na konec přidám ještě jeden, bolestně humorný, který se mi stal možná asi už před sedmdesáti roky. /Ne, nebudu roze-

pisovat techniku chytání ryb na bič!/ Můj bratr Laďa, který byl ode mne o šest let starší a už měl na udičce háček normální, ne obyčejný ze špendlíku, zatočil - rozpráhl se udicí, aby si nahodil. Bohužel, stál jsem mu natolik blízko, že neštěstí bylo hotové. Háček se mi zasekl do ucha a projel jím durch und durch. A nedal se vytáhnout za živého pána Boha, jak jsme říkali. A tak mne vedl na udičce Lanžhotem k panu doktorovi Kchónovi. Byl to Žid, bydlel v Lesíčkové ulici, v Sečkářových domku, vedle Uhrů - Kostelníků. Po něm k nám přišel na celý dlouhý jeho doktorský život pan doktor Kepák. V „ordinaci“ měl pan doktor Kchón plno klecí s ptáčkama, kteří švitořili o závod jeden přes druhého. Ale mně to od bolesti v uchu vůbec nepomohlo. Pan doktor se se mnou, tedy s mým uchem a háčkem v něm, nijak dlouho nepáral. Vzal takové menší kleště, cvak a rozpůlený háček byl z ucha venku. Jenže to se stát nemělo. Zatím co já jsem moldánky - pláč natahovat přestal, spustil je bráška Laďa. Pan doktor se na něho udiveně obrátí a říká: Co řveš, však tebe to přece nebolí, a máš to dokonce zadarmo. Laďa nadurděně odpoví: Nebolí, nebolí, to máte recht, ale zničil jste mi háček! Moji milí, nedivte se Laďovi, tenkrát stál deset haléřů - a teď dobrý kaprák pod tři koruny nekoupíte...

Nekoupíte...To je poslední slovo zavzpomínání rybáře romantika Franty Šinka. Škoda, že nás nepotěší už žádným pokračováním.

Život je jako ryba, která zabere jen jedenkrát.

Mistryně ČR

Hana Tučková

V Lanžhotě máme sportovce, o kterých se nemluví nebo mluví málo. Protože celorepublikově (možná i světově) je nejvíce propagovaná a sledovaná kopaná, ostatní sporty jsou v pozadí. Přesto zapojení dětí, mládeže i dospělých je všestranné. Jedním z takových sportů je i tenis, který zaujal mnoho lidí všech věkových kategorií a stal se moderním a populárním.

I u nás jsou vytvořeny podmínky pro provozování tenisu, v areálu Sokolského stadionu je vybudované a udržované tenisové hřiště s odpovídajícím zázemím. Jsou zde dobré podmínky pro trénink i závody.

Jednou z nadšených dívek oddaných tomuto sportovnímu zápolení je i **Pavla Kováčová**. S tenisem začala v šesti letech v tenisovém oddíle Sokol Lanžhot, kde trénovala s Tomášem Bartošem. Sokol Lanžhot reprezentovala v soutěžích družstev ve všech kategoriích. Od deseti let hraje a trénuje v oddíle TC Brno. Nejvýznamnější-

Aktuální informace naleznete také na www.breclav.eu

Mistryně v tenisové čtyřhře je z breclavské „průmyslovky“

Významný úspěch zaznamenala žákyně 4. ročníku oboru obchodní akademie ze Střední průmyslové školy E. Beneše a Obchodní akademie Břeclav Pavla Kováčová. Na celostátním turnaji Pardubická juniorka získala se spoluhráčkou (Sabina Machalová ze Zlína) 1. místo ve čtyřhře dorostenek. V minulosti tento prestižní turnaj vyhráli např. Tomáš Berdych či Petra Kvitová.

(red)

ho úspěchu dosáhla v letošním roce získáním titulu **mistryně České republiky ve čtyřhře dorostenek** (společně se Sabinou Machalovou z TK SK Zlín), které se hraje pod názvem Pardubická juniorka. Ve čtyřhře je několikanásobnou vítězkou přeborů Jihomoravského kraje. V současné době se proboují na žebříčku dospělých hráček, kde jí patří 61. příčka v ČR. Účastní se i mezinárodních turnajů řízených ITF.

Přejeme jí úspěchy v dalším sportovním a osobním životě.

Tenisté na závěr sezóny bilancovali u burčáku

Radek Janík

Tenisový oddíl Sokol Lanžhot ukončil další svoji sezónu. Přestože výsledky registrovaných týmů jsou již známy a byly publikovány v minulém čísle zpravodaje, panoval na zdejších dvorcích čilý ruch. Zbývalo dohrát neregistrovanou ligu, která se hraje pod záštitou Amatérského tenisového sdružení. V minulém roce se podařilo týmu 1. Tenis Lanžhot postoupit z druhé ligy do první. Mezi týmy, ve kterých hrají bývalí závodní hráči, se tomuto družstvu nevedlo špatně a obsadilo střed tabulky. Ve druhé lize nás reprezentovalo družstvo Sokol Lanžhot B. Skončilo na čtvrtém místě. Týmu MIX, složenému z mužů a žen, se vůbec nedařilo a skončil na posledním místě.

Na sklonku prázdnin se uskutečnil oficiální turnaj staršího žactva Memoriál Františka Bartoše. Hodovní úterý je tradičně vyhrazeno pro tenisový turnaj a konec září ovládli mladší žáci, když odehráli turnaj pod názvem A-technology Cup. Posledním přátelským srazem byl tradiční Burčákový turnaj. O výsledcích všech odehraných turnajů jsme informovali v kabelové televizi.

Na závěr se už jenom při poslední brigádě uklidily dvorce, náradí a stáhly se ochranné plachty. Padla taktéž mája, která od hodů zdobila dvorce. U dobrého burčáku

se poté bilancovala uplynulá sezóna. Chtěl bych za vedení tenisového oddílu poděkovat prezidentovi oddílu J. Heklovi za úsilí věnované opravě budovy a okolí, hlavnímu trenérovi T. Bartošovi, který ve spolupráci s V. Kacrem připravoval hráče k zápasům. Poděkování patří taktéž manželům Venglovičovým, kteří se postarali o občerstvení na všech turnajích, a především kapitánům družstev z řad rodičů.

Mužské áčko se pere o postup do divíze

Michal Bernát

Florbalový oddíl TJ Sokol Lanžhot vstoupil do své 13. sezony v soutěžích ČFbU.

Na konci minulé sezony absolvovali tři hráči z mužského áčka (Bernát, Čejka, Mach) druhý největší florbalový letní turnaj v ČR. Ve výběrovém týmu Polámanej Mixér spolu s extraligovými a druholigovými hráči dokráčeli k bronzovému medailu, což je krásné umístění v konkurenci 85 mužstev. O dva týdny později absolvovala trojice Dlouhý, Bernát a Lesko další letní turnaj v Rožnově pod Radhoštěm, kde se jim podařilo dokráčet až do finále.

Před ostrou sezonou mužské celky A a B spolu s mužstvem juniorů absolvovaly letní přípravu, která jako každoročně pokračovala letním soustředěním v Jedovnici. Jednalo se o již sedmé soustředění, které okořenila návštěva extraligového trenéra z 1. SSK Vítkovice Radomíra Mrázka, pod jehož vedením proběhly dvě tréninkové jednotky a přednáška s video rozbory.

Poprvé jsme uspořádali letní příměstské soustředění pro nejmenší kategorie, které sklídilo velký úspěch. Dětského soustředění se zúčastnilo na 25 dětí za podpory šesti trenérů a asistentů. V závěrečném dnu si nejmenší sokolci zahráli proti svým rodičům a sourozencům. Rodiče si zase vyzkoušeli dovednosti soutěže, zjistili, že florbal není žádná brnkačka.

Na konci srpna mužské áčko vstoupilo čtyřmi zápasy do Poháru České pojišťovny. V prvním kole hrajícím se skupinovým systémem vybojovalo 1. místo a postoupilo dále. Ve druhém kole však nestačilo na Spartak Třebíč a po divoké přestřelce 11:14 ukončilo svoji pohárovou účast. Po povedeném poháru jsme po čtyřech letech vkročili do dlouho očekávané vyšší soutěže Regionální ligy. Soutěž je velmi vyrovnaná a po vynikajícím startu zatím držíme první příčku a spolu s týmy z Ivanovic na Hané a Panthers Otrokovice

se pereme o postup do divíze. Týmu taktéž pomohl návrat dlouholeté opory Drahomíra Macha. Mužstvo je složeno převážně z vlastních odchovanců, a přestože je na soupisce ně-

kolik hráčů starších třiceti let, je jeho věkový průměr jeden z nejnižších v soutěži.

Mužskému béčku se vstup do soutěže také povedl a na chvíli opanovalo 1. místo, avšak po nepovedeném posledním turnaji spadlo až na místo čtvrté. Pozitivem je využívání juniorů, kteří si přivykají na mužskou soutěž a nabírají cenné zkušenosti.

Juniorůský tým bojuje v 3. lize juniorů a po šesti kolech se nachází ve středu tabulky. Juniorští hráči jsou vy-

užívání jak v týmu A, tak za tým B a zahrají si velké množství zápasu.

V rámci ČFbU nás zastupují dvě družstva v nejmenších kategoriích, a to přípravka a mladší žáci. Obě mužstva zahrnují 25 dětí, které trénují 3x týdně. Děti nabírají cenné zkušenosti a trenéři jsou s dětmi nad míru spokojeni.

Na závěr bych rád poděkoval všem našim fanouškům, sponzorům a městu Lanžhot za podporu a vzhledem k tomu, že toto číslo zpravodaje je v tomto roce poslední, přeji vám všem pohodové Vánoce a hodně úspěchů v novém roce.

Košíková začala novou sezónu

Zita Hloušková

Po tradičním basketbalovém soustředění spojeném s turnajem TUBANAK Kyjov jsme v říjnu zahájili soutěž oblastního přeboru, ve kterém nás reprezentují tři družstva. V kategorii OP U12 mladších minižákyň (momentálně nám basketbal navštěvuje 28 děvčat), vznikly dvě skupiny – západ (5 družstev) a východ (4

družstva). V naší východní skupině máme za soupeře Kyjov, Žabiny Brno A a Kobylí. Již se nám podařilo vybojovat první vítězství tohoto mladého celku nad soupeřkami z Kobylí, což je velké povzbuzení do nové sezony.

Družstvo U17 kadetek jsme přihlásili do soutěže pod severomoravskou oblast, neboť pod ČBF Jižní Morava nebyly v této kategorii soupeřky. Děvčata tyto hráčky z Ostravy, Lipníku, Bruntálu, Šumperku, Přerova již znají, protože se spolu setkala v soutěži „Moravské koše 2014“. Posledním přihlášeným družstvem jsou ženy. Tuto soutěž OP

II odehrají kadetky, neboť žen je v současnosti málo. V letošní sezoně jsme umožnili hostování G. Blažkové (extraliga kadetky U17 za Valosun Brno), V. Pláteníkové a L. Vargové (kadetky liga U17 v Kyjově) a V. Prajkové (žákovská liga U15 v Kyjově). Přejeme všem našim děvčatům hodně sportovních úspěchů v basketbalovém ročníku 2015/16.

Soustředění Kyjov 2015 - foto: Kočárková Lenka

V kuželkách je zapotřebí i dobré strategie

Radek Janík

Uliční liga v kuželkách započala svoji šestou sezónu. V letošním ročníku se šlo rekordních 12 družstev. Na vytíženost kuželny je počet zápasů, které se hrají od pondělí do čtvrtka ve vyhrazených

dvouhodinových intervalech, až dost. V závěru roku harmonogram soutěžních utkání trochu naruší plánované akce pořádané firmami, ale myslím, že se s tím opět dokážeme vypořádat.

Ale zpět k družstvům. Nováčkem, který chce měřit svou sílu s ostatními, je tým složený ze zaměstnanců restaurace Podlužan. Doufám, že vydrží až do konce soutěže a neodradí je jejich první prohry s mnohem silnějšími soupeři. Staronovým družstvem jsou Poškoláci. Toto uskupení se transformovalo z bývalých Pajdáků, kteří mezi sebe vzali další pracovníky školy. Není v soutěži družstva, které by s tímto mančafem nechtělo hrát pro jejich přátelskou atmosféru u hry. Posledním družstvem jsou Drtiči. Tito se poskládali z odpadlíků z jiných uskupení. Zatím se jim daří dobře a okupují horní příčky tabulky. Po čtyřech odehraných kolech je ve vedení loňský vítěz Hospoda u Bartošů, která ještě nepoznala hořkost porážky.

V uliční lize stejně jako v jiných soutěžích je důležitá taktika domlouvání zápasů. Často se stává, že proti sobě mají nastoupit rodinní příslušníci, kteří vědí o neduzích toho druhého. Zápas se domluví na dobu, kdy ten nejsilnější z týmu má po dvou nočních, před zápasem se mu poručí „panáček“ něčeho ostřejšího a hned jde výkon dolů. Jsou mančafy, které mají rády u ku-

želek klid, pak stačí trochu hlasitě zafandit a nervy pracují. Ale všichni chápeme, že hecování k zápasu patří. Nakonec to všichni hrajeme pro radost.

Rád bych poblahopřál nejstarší hráčce ligy, kapitance týmu Radegast a zapisovatelce všech zápasů Rězce Holobrádkové k narozeninám. Kéž by jí stále padaly samé sedmičky na dráze, které zdobí její věk.

Terezie Holobrádková

Co nového u skautů?

Katka Holobrádková

Nový skautský školní rok jsme přivítali zahajovací schůzkou. Protože nám nepřálo počasí, lesní šutrovnu jsme vyměnili za klubovnu, kde jsme si sdělili zážitky z prázdnin, zajistili organizační věci a také jsme si zahráli hry. V sobotu 12. září jsme se vypravili do brněnského lanového cen-

tra Proud, kde jsme měli volnou vstupenku na lezení na vysokých lanových překážkách. I když nás někdy sužoval strach, dokázali jsme ho překonat a každý si překážku vyzkoušel.

Měsíc říjen byl velmi nabitý. První říjnovou sobotu se na hřišti Pastvisku konal historicky první sportovní okresní souboj, kde jsme si se skautskými oddíly z Břeclavi a Mikulova měřili své síly například ve fotbalu, lakrosu, fresbee nebo v přehazované. Akce se velmi povedla a určitě se bude v budoucích letech opakovat. Týden na to jsme se zapojili do celorepublikové akce s názvem 72 hodin. Šlo o dobrovolnou akci, kdy náš oddíl společně s občanským sdružením Lužánek vysadil nové stromy na staré silnici do Břeclavi a v areálu broukoviště za Passvilanem udělal nové herní prvky. Také jsme sbírali odpadky po cestě, kterých k našemu překvapení nebylo mnoho. Podzimní prázdniny trávíme tradičně na podzimní výpravě. Tentokrát jsme navštívili Ivančice. Užili jsme si spoustu zábavy, navštívili jsme zajímavá místa a dozvěděli jsme se něco nového o indiánech.

foto: Vít Kocmánek

Měsíc listopad se nesl v duchu dobrovolnictví. Zapojili jsme se sbírkou potravin do charitativní akce s názvem Noc venku, uspořádali jsme sbírku věcí a granulí pro občanské sdružení Dočasky, které se dočasně stará o opuštěné psy. Také jsme šli z ponožek ponožkové psy, které organizace, která akci pořádá, prodá a výtěžek půjde na výcvik asistenčních psů. Nejen v listopadu, ale po celý rok sbíráme víčka z PET lahví pro Kamilku z Břeclavi. Se staršími členy jsme navštívili přenášku s názvem Japonsko škodovkou, kdy dva čeští skauti se rozhodli jet na celosvětové setkání skautů – Jamboree, konané letošního léto v Japonsku, českou tradiční Škodou 120. Své zážitky z cesty nám formou prezentace sdělili na břevlavském gymnáziu. Poslední listopadovou sobotu jsme tvořili vánoční ozdoby a svíčky.

Měsíc prosinec zahájíme akcí pro veřejnost s názvem Slavnost světél. Předvánoční čas odstartujeme vánoční besídkou, kdy si rozdáme dárečky. Opět půjdeme zdobit stromeček pro zvířátka a přineseme betlémské světlo.

V letošním roce přijímáme nováčky od druhé do páté třídy. Děti můžou přijít na oddílovou schůzku každý pátek od 16 – 18 hodin do klubovny nad školní jídelnou.

Moje pouť po Svaté zemi

Marie Prajková

Mým velkým a dá se říci životním snem, bylo navštívit Svatou zemi, místa, kde se odehrály příběhy sepsané v knize knih v Písmu svatém, jak Starého, tak hlavně Nového zákona. A shodou několika náhod se můj sen uskutečnil prostřednictvím farní pouti Valtic a Moutnice, která se konala od 28. září do 6. října letošního roku.

Po mši svaté na svátek svatého Václava jsme z Valtic v odpoledních hodinách odjeli autobusy na letiště do Vídně, odkud nás přepravilo letadlo do Tel Avivu. Tam jsme se rozdělili do dvou

autobusů. K poutníkům zmíněných dvou farností bylo přidáno ještě kolem dvaceti lidí ze Slovenska, takže účastníků bylo přes devadesát. Z valtické farnosti s námi jel otec Karel Janoušek, moutnický pan farář onemocněl. Každý autobus dostal odborného průvodce. Naš autobus (žluté kšiltovky) provázel otec Anton, který studoval bibli v Římě a i po studiích se v tomto oboru neustále vzdělával. Průvodcem druhé skupiny (bílé čepičky) byl otec Marián Onderko. Zastoupení tří kněží nám zaručovalo, že jsme každý den slavili mši svatou, která

byla pro nás zvláštní tím, že jsme ji prožívali v místech, kudy chodil s apoštoly sám Pán Ježíš.

Do Tel Avivu jsme přiletěli v časných ranních hodinách. I když jsme hodinky posunuli o jednu hodinu dříve na 3.45 hod., byla ještě tma. První naše zastávka na cestě do Galileje byla ještě za šera u Středozemního moře, kde leží zbytky antické Cézareje. Byla postavena v r. 20 před Kristem Herodem Velikým a téměř celých 600 let byla kromě hlavního přístavu také hlavním městem území, Římany nazývaného „provincie Judea“. U moře jsme viděli zbytky vodního akvaduktu, zachovaného v původní podobě. Další zastávkou, také za šera, byla přímořská Haifa, která je největším přístavem. Je zde také vojenské muzeum lodí i ponorek přímo na vodě v zátoce. Dnes se Haifa rozrůstá ve velkoměsto. Má také svou univerzitu. Celé území je zavlažováno, proto je zde hodně zeleně. Naše autobusy směřovaly do pohoří Karmel. Navštívili jsme Eliášovu jeskyni (Eliáš převrátil národ od pohanských bohů k jednomu Bohu – Hospodinu). V kostele Panny Marie Škapulířové se konala naše první mše svatá. Dalším zastavením byla Kána Galilejská (první zázrak Pána Ježíše, když na svatbě proměnil vodu ve víno). Ve zdejší kostele si manželské páry obnovily své manželské sliby. Z Kány jsme pokračovali k hoře Tábor. Na samotnou horu jsme mohli vyjít pěšky nebo přistavenými taxíky. Zvolila jsem druhou možnost. Z hory Tábor se nám naskytl krásný výhled na současné město Nazaret. V kostele Proměnění, který stojí v areálu objektu františkánů, je na freskách

zobrazen výjev události, kde se několika apoštolům vedle Pána Ježíše ukázal ještě biblický prorok Eliáš a Mojžíš – proto hora Proměnění. Z hory Tábor jsme měli už jenom kousek do Nazareta, cílového místa našeho prvního dne. Navštívili jsme baziliku Zvěstování Panny Marie a na stejném nádvoří také chrám svatého Josefa, který byl postaven v místě, kde žila Svatá rodina. V kostele nás upoutal mramorový obětní stůl, který v roce 1929 darovali katolíci z Moravy. Ve sklepení byla zachována mozaika z údajné koupelny. Před kostelem byla ještě socha sv. Josefa. Asi tři sta metrů od tohoto komplexu je řecký ortodoxní kostel Archanděla Gabriela, který zvěstoval Panně Marii, že porodí syna. Ale tento klenot se nám už nepodařilo shlédnout, protože kostel byl již uzavřen. Ubytováním na hotelu se skončil náš namáhavý poutní den. Myslela jsem, že to největší vyčerpání máme už za sebou.

Každý den jsme měli v sedm hodin snídani a po ní jsme odjížděli na další místa. Druhý den našeho putování jsme opouštěli Nazaret a projížděli jsme kolem základní školy, kterou zde spravuje řád Salesiánů. Nejprve jsme navštívili vykopávky, které se nachází v místě starodávné Magdaly. Na tomto území chtěli františkáni postavit dům, ale po odkrytí horniny zjistili, že narazili na starobylé město. Zamýšlené budovy postavili o kus dále. Toto místo se stalo centrem, které obhospodařují dobrovolníci z celého světa „Kristovi legionáři“, kteří zde žijí na vlastní náklady a zdarma vykonávají potřebné práce. Byl zde postaven kněžský exerciční dům a v roce 2014 byl

zde vysvěcen prozatím poslední kostel. Tento kostel má za obětní stůl loďku a po kruhovém obvodu zdí je zde vymalováno všech dvanáct apoštolů včetně Jidáše. Ten však nemá kolem hlavy svatozář. Celý tento komplex je budován z milodarů z celého světa. Z Magdaly míříme na vrchol Blahoslavenství u Genezareckého jezera. Od roku 1850 toto území patří řádu františkánů, kteří zde postavili kostel s kaplí, který připomíná osm blahoslavenství, která pronesl Pán Ježíš na hoře. Tato blahoslavenství jsou vyjevna na barevných oknech kostela. Zahrada, která se rozkládá po celé hoře, patří k nejkrásnějším zahradám v zemi. A v této kráse jsme prožili naši druhou mši svatou. Pod horou jsme navštívili Tabghu, kde dva kostely připomínají kázání a působení Pána Ježíše u jezera. V těchto místech došlo k nasycení tisíců

posluchačů pěti ječnými chleby a dvěma rybami. Nedaleko od toho místa byla postavena kaple nazývaná kostel Primátu, která připomíná rozhovor Pána Ježíše s učedníky a Petrem po Jeho zmrtvýchvstání „MENSA CHRISTI“. Další zkušeností byla krátká plavba lodí po jezeru Genezareckém. Jezero má v současnosti rozměr 21 x 19 km a má tvar harfy. Po projíždce jsme zde ještě navštívili muzeum lodí. Kafarnaum je město u jezera. Říká se mu také město Ježíšovo, protože zde byl doma. V jeho době zde žilo 4 až 5 tisíc obyvatel. Byl tady přístav a město bylo střediskovým místem. Kafarnaum dominuje rekonstruovaná synagoga, která má základy z dob Pána Ježíše. Naproti východu z této budovy byl dům Šimona – Petra. Dokazují to odkryté základy budovy. Petr vlastnil a pronajímal na jezeře několik lodí.

Na tomto místě se událo mnoho zázraků, kdy Pán Ježíš uzdravoval nemocné a vzkřísil mrtvou dívku k životu.

V této synagoze Pán Ježíš řekl: „Kdo bude jíst mé tělo a pít moji krev, má život věčný.“

Učedníci však v té době Jeho slovům nerozuměli. Nad základy Petrova domu dnes stojí moderní kostel svatého Petra. Při okružní jízdě kolem jezera vidíme, že do něj z jedné strany vtéká řeka Jordán (její šíře je o velikosti 1/3 řeky Moravy nebo Dyje) a z druhé strany tato řeka vytéká, aby pak pokračovala do Mrtvého moře. Opouštíme nejen jezero, ale také Galileu a směřujeme na jih přes Samařsko, izraelský Jeruzalém do palestinského Betléma a tím končí dnešní putování.

Ve čtvrtek 1. října jsme se vydali do okolí Betléma. První naše zastávka byla na kopci zvaném Pole pastýřů, kde jsme také v přírodě prožili mši svatou. O Vánocích se hodně píší vztahuje k tomu, že pastýři pásli ovce a já už vím kde. Na tomto kopci se také nachází kaple svatého Jiří, který je patronem Betléma. Domy křesťanů jsou ozdobeny znakem svatého Jiří. Název města je v překladu Dům chleba. Z tohoto místa odjíždíme do kláštera karmelitánek a navštěvujeme kostel svatého Josefa. Je kolem poledne a kostelem zní krásný jemný zpěv poledních chvál, které denně sestry Bohu vzdávají. Tento klášter založila svatá Miriam od kříže, která zemřela v roce 1878 ve svých 37 letech. Tato sestra měla stigmata a ve snu měla vidění, kde leží rodný dům biblického krále Davida a na tomto místě založila klášter. Ve Svaté zemi se zrodil také Řád

maltézských rytířů, kteří dodnes pomáhají nemocným a chudým a jsou státním subjektem. V roce 1852 ustanovení status quo rozdělilo posvátná místa mezi církev pravoslavnou, arménskou a katolickou. Další zastávkou byla Jeskyně mléka, kde podle pověsti Panna Maria krmila Ježíška před odchodem do Egypta. Zde si vyprošují rodičovské páry své potomstvo. Bazilika Narození je v patronaci církve pravoslavné a arménské a podle toho je také její výzdoba. Nás v této bazilice nejvíce zajímalo jedno místo - hvězda, na které jsme se mohli dotknout skály jako místa narození Ježíška. Kousek dál bylo ještě místo jesliček. Společně jsme zde zazpívali píseň Narodil se Kristus Pán. Souběžně s touto bazilikou stojí a je propojen katolický kostel svaté Kateřiny. Pomodlili jsme se zde radostný růženec. Kromě těchto kostelů se nejenom v Betlémě, ale také v jiných městech nachází spousta jiných chrámů a mešit, které patří jiným náboženstvím. Snad proto také název SVATÁ ZEMĚ. Dostali jsme hodinový rozhod na nákupy dárků a večerí v hotelu se končil další den.

Je pátek 2. října a odjíždíme do Betánie. Zde došlo k nejznámějšímu zázraku, ke vzkříšení mrtvého Lazara. V kostele svatého Lazara obětujeme mši svatou za všechny naše drahé zemřelé. Mezi oltářem a malbou, připomínající tuto událost, jsou napsána slova, která pronesl Pán Ježíš: „Já jsem vzkříšení a život.“ Kousek nad kostelem jsou dvířka a po dvaceti schodech se dostaneme do údajného Lazarova hrobu. Tuto památku vlastní muslimové. V údolí Vádí Kelt je řecký pravoslavný klášter

sv. Jiřího z Kozíby. Sestupujeme z nadmořské výšky 400 metrů do hloubky 200 metrů pod mořem. Úzká cesta vede kolem strmých skal a různě se klikatí, takže cíl naší cesty stále nevidíme. Konečně jsme přišli ke klášteru. Když jsme si klášter prohlíželi, vyhodnocovala jsem své síly a dospěla jsem k názoru, že po probdělé noci a na žhavém poledním slunci je moje cesta zpět ohrožena. Vyhledala jsem proto dopravní službu, kterou zde vykonával osel a nastoupila svou cestu. Naše konverzace s dopravcem spočívala v tom, že on říkal dvacet dolarů a já jsem říkala dolarů deset. To nám vydrželo asi do poloviny cesty. Když už jsme byli z dohledu všech putujících, chtěl mě vysadit, protože prý sem je to 10 dolarů. Řekla jsem, že ani náhodou a místo deseti dolarů jsem opakovala: „Jeď, jeď, jeď.“ Když jsme byli nějakých padesát metrů od vrcholu, kde bylo parkoviště, dopravce mi dal pokyn, že moje cesta končí. Slezla jsem z osla a zaplatila 10 dolarů. Ani nepoděkoval a já jsem se zase za ním ani neohlédla. Byla jsem ráda, že jsem zdravá na vrchu a těch několik metrů už vylezu i po čtyřech. V duchu jsem si řekla: Bohu díky! Projíždíme kolem Jericha, je to nejnižší položené město na světě, 360 m pod hladinou moře. K městu se váže příběh uzdravení slepého muže a setkání se Zacheem, celníkem malé postavy, který vyšplhal na strom, aby uviděl procházejícího Ježíše. Další tříhodinová zastávka je u Mrtvého moře, kde se můžeme v horku alespoň trochu zvlážit. V moři se nedá plavat, pouze se můžete otočit na znak. Když vám kápne do oka voda, ihned musíte moře

opustit a oko vymýt. Dovolený prostor není velký, jenom pokud člověk ve stoje stačí, protože nebezpečí utonutí není zanedbatelné. Od moře se vracíme přes Jeruzalém do našeho hotelu s názvem Nativity v Betlémě.

3. října je sobota – Židé mají sabath. My odjíždíme do Jeruzaléma. Vzdálenost z Betléma do Jeruzaléma mi autobusem připadala jako Lanžhot a Kostice. A přece mezi těmito dvěma městy je přechod, protože každé město patří do jiného státu. V Jeruzalémě začínáme Květnou nedělí – to je triumfálním vjezdem Pána Ježíše do města, kde mu cestu stlali palmovými ratolestmi a beduini mu na cestu pokládali své pláště. Časově to bylo krátce po vzkříšení Lazara. Naše zastavení je na hoře Olivové v kostele Květů u františkánů, kde obětujeme mši svatou. Od mnichů dostáváme olivovou větvíčku. Na zdech kostelíku jsou malby, které líčí slavný Ježíšův vjezd do Jeruzaléma i to, co následovalo. V Jeruzalémě Pán Ježíš navštěvuje synagogu a z jejího nádvoří vyžene prodáváče dobytka a směnárníky. Zde také prohlásil: „Zbořte tento chrám a já jej za tři dny vystavím.“ Myslel tím chrám svého těla. Tím si proti sobě poštve kněžskou veleradu. Na Olivové hoře nám působení Pána Ježíše připomíná několik kostelů. Jedním z nich je Bazilika národů zvaná latinsky Pater Noster - „Modlitba Páně“ a ta je na zdech kostela mozaikově vyobrazena v mateřském jazyce mnoha národů. Je zde i česky a slovensky. V blízkosti se nachází jeskyně Pána Ježíše, kde se modlil noc před poslední večerí. Sestry karmelitánky se ve svém klášteře mod-

lí za celý svět. Na úpatí Olivové hory, poblíž Getsemanské zahrady, je kostel – hrob Panny Marie, který spravují Arméni a Řekové a uctívá se zde ikona Panny Marie Jeruzalémské. Zazpívali jsme zde píseň K nebesům dnes zaleť písní. Nedaleko se také nachází bazilika Agónie, která připomíná, jak se Pán Ježíš před začátkem své oběti za lidstvo v zahradě krví potil.

Jednou ze sedmi bran vcházíme do Jeruzaléma. Ten je rozdělen na část arabskou, židovskou, arménskou a latinskou. Naše zastávka je v pravoslavné kapli Narození Panny Marie, která se narodila v Jeruzalémě a od tří let byla vychovávána v chrámové škole. Byla z rodu Jesse. Dostala výchovu jako šlechtična.

Kdo z katolíků byl v Jeruzalémě, nevynechal jednotlivá zastavení Via Dolorosa neboli Cestu utrpení, kterou Pán Ježíš vykonal po odsouzení Pilátem. Pobožnost křížové cesty se již od 14. století koná každoročně na Velký pátek. Cesta se začíná u kaple Bičování, kterou spravují sestry Matky Božího milosrdenství. Jednotlivá zastavení se nachází v ulicích města. Mnohdy jsme se prodírali uličkami, kde byly stánky se suvenýry. Křížovou cestu se s námi modlil otec Karel. Posledních pět zastavení se nachází v chrámu Božího hrobu, který stojí v místech Golgoty. Vyvrcholením křížové cesty byla návštěva Božího hrobu. Čekali jsme v řadě více než půl hodiny. V době, kdy jsme byli v bazilice, do chrámu přišel pravoslavný patriarcha, který zde sloužil pobožnost. Tento kostel patří pravoslaví. Z baziliky vejde me do kaple Marie Magdaleny, která je

katolická. Po krátké pobožnosti v kapli jsme měli rozchod a po náročném dni se vracíme do Betléma. Cestou v autobuse jsme se dozvěděli, že dnes Palestina zastřelil židovského otce a syna na cestě ke Zdi nářků.

4. října je neděle a naše první cesta vede do rakouského hospice, kde v jejich kapli slavíme nedělní mši svatou. Po včerejším incidentu jsou některé silnice v Jeruzalémě zavřeny, proto musíme odstavit autobus a všude chodit opět po svých. Naše kroky směřují na Sion, kde se nachází Večeřadlo, kde se konala poslední večeře Páně. Apoštolové se zde i s Pannou Marií setkávali i po Jeho ukřižování. Po zmrtvýchvstání se zde zjevuje i Pán Ježíš. Čtyřicátý den na Olivové hoře vystupuje do nebe. Padesátý den po zmrtvýchvstání sesílá na apoštoly ve večeřadle Ducha svatého. Dnes objekty na místě večeřadla patří Serafínským Židům. Mají zde školu a synagogu. Celá tato čtvrť je velmi bohatá. V roce 2000 zde došlo poprvé v dějinách církve k události, kdy se setkal papež s rabínem. Cestu k tomuto setkání našli proto, že oba představitelé církví byli Poláci a navíc přátelé a spolužáci. Na Sionu stojí také kostel Usnutí Panny Marie, kde v kruhu apoštolů usnula. Je odtud také pěkný výhled na nový Jeruzalém, který se stále rozrůstá. V roce 1946 vznikl v Palestině stát Izrael a ten měl pouze 200 tisíc obyvatel. Stále jsou do Izraele zváni Židé z celého světa. V současnosti má Izrael šest a půl milionu obyvatel. Neustále se zde staví nová sídliště a to i na palestinském území. Proto ten konflikt mezi muslimy a Židy.

Naše další cesta směřuje ke Zdi nářků. Před vstupem do celého komplexu včetně nádvoří nás čeká prohlídka. Nesmíme mít ani nůž. Ke Zdi nářků přicházejí celé židovské rodiny. Muži zde kladou palmové ratolesti. Zeď nářků je rozdělena zvlášť pro muže a zvlášť pro ženy. Na stole zde leží svaté knihy, které si židovské ženy předčítají a potom přistupují ke zdi a do skulin mohou vložit své modlitby a prosby. Zeď nářků je největší otevřenou synagogou na světě. Od Zdi nářků odcházíme k autobusu. Dále pokračujeme do Muzea holokaustu. Po prohlídce muzea odjíždíme do pohoří Judeje, do místa, které je známo pod jménem Ein Karen (Údolí milosti). Zde se setkává Panna Maria se svou tetou Alžbětou. Obě ženy jsou v požehnaném stavu. Alžběta porodí syna a dá mu jméno Jan. V dospělosti se k němu přidává ještě přídomek Křtitel. U Alžběty zůstává až do porodu jejího dítěte.

Je zde vybudován kostel Návštěvy a v něm je kromě maleb na zdech, vyjadřujících setkání obou matek ještě 41 nástěnných desek. Ty v různých jazycích zachycují Mariin magnificat: „Duše má velebí Pána a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli.“

Dále jsme zde navštívili kostel svatého Jana. Na zpáteční cestě jsme se v Jeruzalémě zastavili u budovy parlamentu (knessetu), která je jednopodlažní. Parlament má 120 členů a je jediné demokratické zřízení na Středním východě. V budově je také národní knihovna. V blízkosti budovy je sedmiramenný svícen (menóra). Tu daroval Izraeli britský parlament.

V pondělí 5. října jedeme z palestinského Betléma do Izraele. Na hranicích autobusem prochází vojačka, protože je zde napětí mezi oběma zeměmi. Tentokrát míříme k řece Jordánu, na místa, kde byl pokřtěn Pán Ježíš. Projíždíme pouštní krajinou. Strom tamaryšek je na poušti přes 2 tisíce let. Máme možnost vidět minová pole i chatrče beduinů, nejchudších obyvatel této krajiny. Na uvolněném území od min se ihned staví mešita a pravoslavný kostel. Místo u Jordánu je nedávno vybudované, protože před tím do těchto míst nebyl přístup. Až návštěva papeže Benedikta XVI. ovlivnila povolení přístupu poutníků k řece Jordánu. Místo však střeží vojenská hlídka. Pod novým přístřeškem jsme slavili mši svatou a po ní byl každý z poutníků znovu pokřtěn našimi kněžími vodou z řeky Jordánu. Z protějšího břehu na nás mávala jihokorejská výprava. Od Jordánu jsme odjeli do oázy zvané Kibuc Ahava. Zde jsme měli v restauraci oběd, se kterým jsme získali i vstupenky k moři. Pláž se jmenovala Kália a měli jsme na odpočinek tři hodiny. V moři jsme se bavili nácvikem písní, protože jsme v Betlémě měli navštívit obchod člověka, který je generálním konzulem Slovenska. Cestou do Betléma jsme měli navštívit ještě Herodion, bylo to další sídlo Herodesa a bylo obklopeno umělou horou. Uvnitř byla královská apartmá a obřadní síň. Říká se, že Herodes je uvnitř hory pohřben. Také jsme měli zhlédnout Šalamounovy nádrže. Ovšem žádná z těchto prohlídek se neuskutečnila, protože řidiči autobusů dostali z agentury po-

kyn, aby se co nejdříve vrátili s turisty do hotelů.

V poledne totiž z Betléma na přechod přišel třináctiletý Palestinec a hodil po vojákovi kámen a voják jej zastřelil. Agentura své klienty chrání, nechce, aby se dostali do nepřijemností. Proto jsme se krátce zastavili na poslední nákup v obchodě konzula. Pán byl přítomen, a tak jsme mu společně zazpívali nacvičené písně. Potom jsme už jenom dokoupili poslední suvenýry a odjeli jsme směrem k hotelu. Na hlavní třídě jsme viděli, že se na ní srocují mladí muži a nastávají zde nepokoje. Dostali

jsem doporučení, abychom neopouštěli hotel. Poslechli jsme. Incidenty však v Betlémě a v Jeruzalémě nadále trvají. Už je tam podle zpráv, které k nám chodí, více než dvacet mrtvých.

6. října v úterý jsme měli ve tři hodiny budíček a ve čtyři hodiny jsme opouštěli hotel. Odjížděli jsme do Tel Avivu. V osm hodin se naše letadlo vzneslo směrem k Vídni. Odtud nás už po dvanácté hodině odvážely autobusy k našim domovům. A tak skončila moje pouť do Svaté země. Myslím, že budu své zážitky ještě dlouho vstřebávat.

Lanžhotský štrajch

Markovičová Silvie

O tom, že život na Podluží byl i v historii hodně pestrý, víme. Zcela jistě však o nějakých zajímavostech v dnešní době ani netušíme, že byly nedílnou součástí života našich předků. Již v roce 1980 můžeme v periodiku Malovaný kraj najít článek, který tehdejší dobu seznamuje s již zcela zapomenutým fenoménem, a tím je „štrajch“. Myslím, že kdybych se většiny lidí zeptala, zdali o tom něco ví, budou odpovědi spíše záporné. Proto mi dovoluji nejen přiblížit článek z roku 1980, ale i osvětlit, o co se jedná. Autorem zmiňovaného článku byl Josef Rampáček.

O Štrajtových kapelách na Podluží víme, máme však poměrně málo tištěných zpráv. Téměř nic se nedozvíme o muzikantech, kteří v těchto kape-

lách hrávali.

Zrovna například štrajch

P r a j k ů z Lanžhota není zaznamenán ani v práci Jana Kružíka (U muziky na Podluží, 1997). Přitom dodnes (1980) žijí v Lanžhotě pamětníci, ale existují i fotografie této kapely, pořízené někdy na přelomu století. Na snímku otištěném v Malovaném kraji, který poskytl Josef Uher, jsou: Jan Prajka (basa), Vojtěch Prajka (buben), Froliš Prajka (viola), František Gál „Gálík“ (viola), František Holobrádek „Šimon“ (housle), Josef Prajka (housle), Jan Gál „Gálík“ (klarinet),

Michal Prajka „Tustý“ (klarinet), Ondřej Gál „Gálík“ (křídlovka). Muzikanty identifikoval a veškeré citované informace poskytl člen posledního obsazení bývalé Štrajtové kapely Prajků – Václav Prajka, zvaný Duch, narozen roku 1907. „Vychodil sem si obecnou školu, přitom sem sa ke koncu učil tým muzikantem. Já už su poslední žijící z tych Prajků. No sú taky druží Prajci, ale to je druhá větev. To už je vzdálená rodina - Ludva Prajka. Takže zas sú Prajci.“ Kapelu Prajků založil Antoš Prajka, údajně s nějakým „Matloněm“ z Charvatské Nové Vsi zhruba v letech 1880. Antoš měl dva syny – Josku a Jana. Joska hrál druhé housle, Antoš první a Jan na basu. Jejich bratrancem byl Michal Prajka („Tustý“) a Joska Prajka. Froliš Prajka, Antošův bratranec, ten hrál na violu. Metchúd Prajka, Frolišův syn, ten hrál na křídlovku. „Ten hrával od jedenácti roků s nima také. Můj otec byli kapelník a tak ho vyučili. A ještě měl chodit do školy a už hrával s nima. Aj platili zaňho pokutu. A za války potom sa dostal k vojenskej hudbě, tak tam sa vycvičil a ten zahrál na kde co, na každý nástroj. Také skládal noty, kuse. Má nejaké skladby. Co vzal do ruky, na to zahrál.“

„Potom mňa to prestalo bavit, pretože sem nemohel skrz prácu. Až potom, až sem sa oženil, tak sem hrával zas ďalej. Ale to už sa hrály enom plechy. Štrajch sa hrával dycky večer. Po päťadvacátom roku ten štrajch zapadel jaksí. A tak sa hrály enom plechy. Ale pri hosiťách štrajch byl pěknější, lepší!“

„Po basi z Rakús“: „Před první světovou válkou, když hrávali Prajci v Rakúších

– v Cahnově, v Ranšpurku, a když sa bosky dali lesem, manínú kolikrát, lebo mosty byly polámané, tak sa pretahovali na druhý bok na basy. Jeden po drátě sa pretahel a potom uvázali basu, a tak sa na tej basy pretahovali sem a tam. No, to Prajci byli velicí šprýmaři. Jednak to byli zedníci, tesaři, šeci a muzikanti.“

Osudy not: „Metyn Prajka, když potom hrával s Juráčkama, a já už sem nehrál, měl sem ještě z domu od taty spoustu not. Oni už také nehráli, byli nemocný, také měli uřezanou nohu, a tak povídám: »Si to zeber. Snad to nebudu pálit, je to škoda.« Tak si to všechno vzal, no, tak, něco sem si nechal a ostatní sem mu dal. Povídá: »Daj sem šecko, já si to veznu.« Řeku: »Šecko ti nedám, nekeré věci pro husle, baskřídlovku a křídlovku si nechám. Něco sem si nechal a ostatní sem dal Metynovi. Metyn povídá: »Já si něco přepíšu a něco prodám.« On také skládal. Protože pořád nekoho vyučoval, tak ty noty vzal. No, něco přepsal tady pro ty kapele. Ty noty od něho hodně bral Juráček. Prodával to na Slovensko kapelám. Potom už nevím, co sa s tyma notama dělo. Na Slovensku tam měl Metyn rozučených tych kapelí a k němu jezdily. Tak to sa ví, on opsal ty kuse, keré sa mu líbily, a prodal im to.“

Souboj

Jan Vitásek

Ležel jsem na operačním stole a mé tělo jen větřík z ventilátoru ovíval,
a pak jsem usnul a vůbec nevím, co se se mnou dělo dál.
Doktoři řezali mé tělo a nad tím vším určitě ten NEJVYŠŠÍ stál
a v mé těžce zkoušené duši se velký souboj odehrál.

Ve snu za mnou přišel chlap s havranem na rameni a s lahví vína.
Zdálo se mi, že jsem už viděl tu tvář, na takovou se přeci nezapomíná.
Přistoupil ke mně a s tou lahví si na tom operačním stole hrál,
a když promluvil, zdálo se mi, jako by se pořadně usmíval.

„Za kapku krve tě zahrnu vším, co budeš žádat.
Budeš mít hodně bohatství, nejkrásnější ženy, to, co jiní neumí,
to tě naučím a také tě naučím slova do básní skládat!“
„Co za to všechno žádáš?“ ptal jsem se ustrašeně a myslel si, že to byl jen takový fór,
ale ten havran na jeho rameni s roztaženými křídly zakrákal: „MY CHCEME DUŠI TVOU!“

Děs zachvátil moji duši a strach ovládl celou bytost moji,
ale rychle jsem se vzpamatoval a řekl: „TY NEDOSTANEŠ DUŠI MOJI!“
Protože mě chrání BŮH, který je silnější, a já se postavím třeba i celé armádě tvojí!
Já totiž nepatřím k těm, kteří se slizkých zákeřníků bojí.

A uzdravil jsem se, proto občas zajdu s kamarády na pivko
nebo jen tak do krámků třeba pro slané tyčky.
Mé ruce jsou určeny pro milovanou práci, srdce a duši mám pro lásku
a hlavu pro nápady a taky trošku pro básničky.

A i kdyby se celá armáda pekelníků pokoušela o moji duši
a mé pořezané tělo – vysměju se jim.
MEZI SLIZOUNY SE MI NIKDY NECHTĚLO!

Dýňování

foto: Denisa Spevárová

Zpravodaj Městského úřadu Lanžhot vychází čtvrtletně v nákladu 900 ks
vydává město Lanžhot, adresa redakce Náměstí 177, 691 51 Lanžhot
e-mail: redakce@lanzhot.cz, tel: 519 336 107, místo vydání Lanžhot
odpovědná redaktorka Kateřina Paulíková, telefon 519 336 107, e-mail: paulikova@lanzhot.cz
Redakční rada: E. Klvaňová, J. Petřlová, P. Vlasák, S. Markovičová
Vyhrazujeme si právo na úpravu textů. Vyšlo: prosinec 2015
Grafická úprava a tisk dodaných materiálů: Stillus s.r.o, www.svetreklamy.cz
Registrováno Ministerstvem kultury ČR, reg. číslo MK ČR E 11687
Uzávěrka zpravodaje 1/2016 – 22. 2. 2016
Názory dopisovatelů se nemusí shodovat s názory redakce.

Florbalová mládež s rodiči a sourozenci

foto: Marek Šudhla